

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

27. ÚNORA 2011

Z obsahu:

Svatý Petr Kanisius

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. února 2011
- strana 2 -

„Žiji skutečně rád“

Alžběta a Wolfgang
Wiederovi vedou
statečně těžký život
s osteoporózou
- strana 4 -

Pius XII. a jeho encyklika

„Sacra virginitas“
Z promluvy prefekta
Kongregace pro klérus
kardinála
Maura Piacenzy
- strana 6 -

In persona Christi

Jestliže budeme chtít to,
co chtěl Kristus se svou
církví, bude vždy
dostatek kněží
- strana 8 -

Nový řád podávání Eucharistie v bazilice

Svatého Petra
Manfred Hauke
- strana 9 -

Motu proprio

Benedikta XVI. před
zveřejněním
Armin Schwibach
- strana 10 -

Sv. Petr Kanisius (ilustrace ke katechezi papeže Benedikta XVI. na straně 2)

Editorial

Titul „apoštol Německa“, kterým byl poctěn svatý Petr Kanisius, odvozuje svůj význam a velikost od prvního nositele tohoto titulu, svatého Bonifáce, který se rozhodující měrou zasloužil o christianizaci germánských kmenů. Apoštolský úkol, který byl sv. Kanisiovi svěřen v období tridentického koncilu a kterému opravdu dostál, nebyl o nic menší a snadnější než Bonifácův. Obnova katolické církve, která ležela po reformačních zmatcích v troskách, to byl nadlidský úkol, kterého se mohl úspěšně zhostit jen díky tomu, že k tomu zvolil správné a účinné zbraně: důkladnou obnovu náboženských znalostí a obnovu svátostí a života modlitby v církvi. Stejně prostředky, které v posledních čtyřiceti letech bohužel v konkrétní praxi církve nijak nestály v popředí pozornosti, ačkoliv i suché statistické ukazatele už 40 let hovoří o trvalém úpadku náboženského života. Není vyloučeno, že nám to znovu potvrdí i tak nezávislé šetření, jakým je bližící se celoevropské sčítání lidu.

Euforie z tzv. otevřenosti vůči světu se změnila v postupnou sekularizaci a učinila z církve jednoho ze společenských činitelů, který soutěží s ostatními o zájem veřejnosti. Snaha učinit církev a její akce co nejpřitažlivější svedla mnohé k napodobování masové kultury. Líbivost a populismus pronikly do všeho: do obřadů, do kázání, do křesťanských médií. Ale přes všechnu snahu o co největší vstřícnost stále křesťanů ubývá. Změnit tento styl není snadné. Většina těch, kteří ještě zbyli, si už nic jiného neumí představit, a ti, kteří jsou toho všeho „moderátory“, zřejmě nic jiného nepoznali.

Příklad svatého Petra Kanisia je proto pro nás velmi aktuální a byla by velká škoda, kdyby se tento velký apoštol stal pouhou zajímavostí jedné z mnoha katechezí. Prožíváme a řešíme to-

těž, co on: jde o celá staletí trvající zápas s důsledky protestantismu. V tomto zápase byl Kanisius velice úspěšný proto, že zvolil nejsprávnější taktiku: potíral reformaci tím, že byl svrchovaně „katolický“. Nebojoval proti protestantismu, ale žil a všude šířil stejně v duchu svého představeného sv. Ignáce zcela opačný způsob života, než s jakým přišel Luther a jeho reformátoři. My naopak usilujeme o sblížení s protestantismem a doplácíme na to tím, že ztrácíme to, co je katolické. Stará bludná učení, která ovládla před čtyřiceti let katolické fakulty a učiliště, přináší dnes smutné ovoce v četných oblastech jednání a rozhodování. Stačí se podívat na požadavky, které vznášejí současní církevní disidenti. Našli by je všechny splněny, kdyby odešli k protestantům. Na protestantizaci nejvíce doplatila právě liturgie a s ní život milosti a víry.

Svatému otci Benediktovi XVI. připadl svízelný úkol najít konečně cestu k opravdové obnově církve. Za šest let svého pontifikátu se opakovaně přesvědčil, že na kázeň se v současnosti nemůže spolehnout. Vkládá naději do zdravého základu víry Božího lidu a chce probudit nové liturgické hnutí. O různá hnutí v církvi nemáme nouzi. Vyrostla jich za předchozího pontifikátu celá řada. Uměla o sobě dát vědět, ale zřejmě zatím žádné z nich nepřispělo k tomu podstatnému: k obnově oné hluboké víry a posvátné úcty, abychom na svých liturgických shromážděních oslavovali nikoliv sebe, ale Boha. Nové hnutí bude muset vycházet z poznání, že pravá liturgie tu není na to, aby pro nás připravovala něco, co se nám líbí, ale aby nás sílila, vedla a učila žít tak, jak se to líbí Bohu.

Poučení příkladem a taktikou svatého Kanisia musíme se vrátit především k zdravé nauce katolické církve a důkladně obnovit

Pokračování na str. 13

Svatý Petr Kanisius

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 9. února 2011*

Drazí bratři a setry, dnes bych chtěl hovořit o svatém Petru Kanisiovi, v latinské podobě Canisiovi (počeštěně Kanisiovi), velmi významné postavě pro katolicismus 16. století. Narodil se 8. května 1521 v Nijmegen v Holandsku. Jeho otec byl starostou města. Jako student kolínské univerzity navštěvoval kartuziánské mnichy u svatého Barbory, významného centra katolického života, a jiné osobnosti, které pěstovaly spiritualitu tzv. *devotio moderna*. Vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova 8. května 1543 v Magonze (Porýní), když předtím absolvoval běh duchovních cvičení pod vedením bl. Petra Fabera, jednoho z prvních druhů svatého Ignáce z Loyoly. Na kněze byl vysvěcen v červnu 1546 v Kolíně a již následující rok se jako teolog biskupa z Augusty, kardinála Otty Truchsesse z Waldburgu, účastnil tridentického koncilu, kde působil se dvěma spolubratry, Diegem Lainezem a Alfonsem Salmeronem.

Duchovní formace

V roce 1548 mu uložil svatý Ignác dokončit duchovní formaci a poslal ho do Messiny, aby v pokoře vykonával domácí práce. V Bologni pak získal 4. října 1549 doktorát teologie a sv. Ignác ho určil pro apoštolát v Německu. Dne 2. září 1549 navštívil papeže Pavla III. v Castel Gandolfo a pak se odebral do baziliky Svatého Petra, aby se zde modlil. Vyzýval o pomoc svatých apoštolů Petra a Pavla, aby mu dali trvalé a účinné požehnání pro jeho velké poslání, pro jeho novou misii. Ve svém deníku zaznamenal několik slov o této modlitbě. Říká: „Pocítil jsem tam, že velká útěcha a přítomnost milosti mi byly uděle-

ny skrze tyto přímlyce (Petra a Pavla). Oni potvrdili moji misii v Německu a zdálo se, že mě vysílají jako apoštola Německa s podporou jejich velkodušnosti. Ty víš, Pane, kolika způsoby a kolikrát jsi mi onoho dne svěřil Německo, o které jsem nadále měl pečovat a pro které jsem toužil žít a zemřít.“

Musíme si uvědomit, že se nacházíme v době luteránské reformace, v době, kdy katolická víra v německy hovořících oblastech okouzlených reformací takřka vyhasínala. Byl to téměř nemožný úkol pro tohoto Kanisia, pověřeného znovu oživit a obnovit katolickou víru v německých zemích. Bylo to možné jen silou modlitby. Bylo to možné jen ze samotného středu, tj. z hlubokého osobního přátelství s Ježíšem Kristem; přátelstvím s Kristem v jeho Těle, Církvi, živé Eucharistii, jeho reálnou přítomností.

Apoštol Německa

V souladu s posláním přijatým od Ignáce a od papeže Pavla III. odjel do Německa, především do vévodství bavorského, které bylo několik let místem jeho působení. Jako děkan, rektor a vicekancléř univerzity v Ingolstadtu pečoval o akademický život ústavu a o náboženskou a mravní reformu lidu. Ve Vídni, kde byl krátkou dobu administrátorem diecéze, rozvinul pastorační působení v nemocnicích a ve věznicích jak ve městě, tak na venkově a připravil k publikaci svůj *Katechismus*. V roce 1556 založil kolej v Praze a až do roku 1569 byl hlavním představeným jezuitské provincie v severním Německu.

V této funkci založil v německých zemích hustou síť řádových komunit, zvláště kolejí, které byly výchozím bodem katolické

Pokračování na str. 12

Hledejte nejprve Boží království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Váš nebeský Otec ví, že to potřebujete.

Velká vstupní katecheze božského Mistra, výklad ústavy Otcova království na zemi, se chýlí ke konci. Promlouvá dnes k tobě jako dokonalý znalec tvého srdce a tvého nitra. Nyní jde o to, rozhodnout se: buď, anebo. Tvůj život na této zemi je dobou, kterou máš využít k tomu, abys mohl naplnit první a největší přikázání a zamilovat si nebeského Otce z celého srdce, ze vsí myslí a ze vsí síly. Je to nezbytný předpoklad k tomu, abys po celou věčnost mohl patřit k těm, kteří v nevyzpytatelné blaženosti hledí na Něho tváří v tvář. Nepřítel, který ti tuto budoucnost závidí a nepřaje, odvádí všemožně tvou pozornost od tvého věčného cíle. Využívá toho, že tvé srdce snadno dá přednost tomu, co mu představují tvé smysly jako lákavé poklady tohoto světa.

Co to znamená sloužit Bohu? Pán to vyjadřuje velmi jednoduše a velmi výstižně: sloužit znamená milovat a nesloužit znamená totéž jako nenávidět. Vidíš tedy jasně, že jsi postaven před vážné dilema, které vyžaduje jasné rozhodnutí.

Věci tohoto světa, i když jsou mrtvé a pomíjivé, mají totiž stejné nároky jako dobrotný Bůh: nutí tě k tomu, abys je miloval z celého srdce. Pro toho, který tvé srdce stvořil, aby v něm mohl přebývat, pak nezbyvá místa.

Tyto věci však mohou, i v tom případě, že je nemáš, zcela obsadit tvé srdce. Způsob, jakým si tě dokážou zcela podmanit, je nepřiměřená a přehnaná starostlivost. Taková úzkostlivost nejenže tě dokáže plně zaměstnat, znepokojuvat a trápit, ona současně uráží tvého nebeského Otce, protože neuznává, a tím ani nepřijímá jeho nejdobrotivější starostlivost, kterou tě s takovou láskou a péčí zahrnuje. Nepostaral se snad o tebe ještě dříve, než jsi vůbec mohl myslet na sebe a na své potřeby, a nepřipravil ti předem všechno, co potřebuješ ke svému životu?

Vždyť si ani neumíš představit, co všechno pro tebe připravil a stále připravuje a jak nesmírně mu na tobě záleží.

Abys dobře rozuměl, Pán nechce po tobě, abys o každodenní potřeby vůbec nepečoval. Nezbytná obezřetnost a pilná práce patří k tvému každodennímu životu. Je na místě, abys předvídal také možné nepříznivé okolnosti. Nezbytná péče o tělesné potřeby ti však má také připomínat, že pobyt na této zemi je jen při-

pravou na život mnohem drahocennější a nenahraditelný. Nesmíš však propadat úzkostlivosti, která by ti způsobovala vnitřní nepokoj a zmatek a zaměstnávala tě nadmíru tak, že bys zapomínal na Boží otcovskou péči. Přehnaná úzkostlivost tě může dokonce ponořit do zcela neplodných starostí, které *nemohou k tvému životu přidat ani píď*. Mohlo by se ti totiž stát, že bys začal dokonce svého Pána nespravedlivě odsuzovat: *Hospodin mě opustil, Pán na mne zapomněl*. Kdo takto uvažuje, ani nechápe, jak velice Bohu krivdí. *Copak může žena zapomenout na své nemluvně? Není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu*.

Abys si přiblížil tuto skutečnost, obrací Pán tvou pozornost k názornému příkladu, k pestrému a bohatému životu přírody kolem tebe. Nehýří všechno kolem tebe jeho důmyslnou péčí, ačkoliv jde o trávu, *kteřá dnes je a zítra bude hozena do pece?* Opakuj si proto často, že jsi pro dobrotného Otce mnohem cennější než všichni vrabci a všechny polní květy.

Boží starostlivost, dobrotnost a péče o tebe jde ještě mnohem dále, než jsi toho svědkem v živé přírodě. Nepřestáváš být pro něho bezmezně drahý a vzácný ani tehdy, když se ti bude zdát, že na tebe těžce dolehla jeho ruka. Nezapomínej, že Bůh ani nemůže učinit něco, co by nebylo k tvému prospěchu. Šťěstí, pro které jsi stvořen, se nezakládá na pozemských věcech. Všechna soužení, která si vyžádal Satan pro jeho služebníka Joba, dokázal Hospodin obrátit v jeho čest i svou vlastní slávu. Se svým vlastním Synem nemohl naložit hůře, než s Ním naložil. Ale pak ho *posadil po své pravici*⁽¹⁾. V tom bude spočívat sláva všech jeho mučedníků. *On trestá, i smilovává se, uvádí do podzemí i vyvádí z velké záhuby*.⁽²⁾

Proč se pohané tolik shánějí po pozemských statcích a třesou se o své zdraví a o svůj život? Protože *pohrdli tím, který živí ptáky a odívá lilie*. Nemají vůbec představu, co znamená důvěřovat nebeskému Otcovi. Ten, kdo naopak pohrdne jistotami tohoto světa, může směle z jeho pevniny skočit do moře důvěry v Boží lásku a starostlivost. Tato důvěra se opírá o Otcovu zachraňující všemohoucnost a bezmeznou dobrotnost toho, *od něhož je naše spása*, i o spolehlivou jistotu Pánova slova: *Hledejte nejprve Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno*. Životy svatých nám skýtají bezpočet příkladů, jak spolehlivý je tento Pánův příslib.

Lidé, doufejte v něho v každé době, před ním vylejte své srdce.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 109(110),1; ⁽²⁾ Tob 13,2a

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,14–15

Sióon řekl: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl.“ Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!

2. čtení – 1 Kor 4,1–5

Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí. Mně na tom pramálo záleží, abych byl posuzován od vás nebo od nějakého jiného lidského soudu. Ale ani já sám sebe neposuzuji. Moje svědomí mně sice nic nevyčítá, ale tím ještě nejsem ospravedlněn. Úsudek o mně patří Pánu. Proto nic nesudte předčasně, než přijde Pán. On také vynese na světlo věci, které jsou dosud ukryty v temnotách, a učiní, že bude zřejmé, jaké měl kdo úmysly. A teprve tehdy může každý dostat od Boha chválu.

Evangelium – Mt 6,24–34

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: Nelopotí se, nepředou – a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“

Pro rozhovor s Alžbětou Wiederovou jsme se museli vypravit do Großprielu nedaleko Melku. Když jsme zastavili před jejich pěkným domem, vyšla nám naproti i se svým synem, který se ovšem pohybuje na elektrickém invalidním vozíku.

Jako všichni, kteří trpí vrozenou lámavostí kostí, má velmi nízký vzrůst. Jeho nohy leží zkříženy jako při józe před ním. Později mi vysvětlí, že jeho nemoc je možno rozeznat podle očí: bělmo je šedé. A skutečně, snadno jsem to poznala.

Náš rozhovor začíná v prostorné a útulné kuchyni u šálku čaje. Alžběta vypráví o svém strastiplném mládí. Když měla devět let, zemřela jí matka po těžké rakovině. Děvče bylo zoufalé. „Bylo to pro mě nesnesitelné pomyšlení, že maminka se už nevrátí,“ vzpomíná si. Protože byla nejstarší ze tří sirotečků, musela se stát chůvou pro tříletého a sedmiletého bratra. „Byla jsem prostě ta velká a skutečně jsem se velkou cítila, protože jsem převzala odpovědnost za sourozence.“ Otec byl velice přísný a panovačný. Nebyl to otec, k němuž bylo možno se přitulit, když bylo zoufalství veliké. Proto běhala raději ke hrobu a tam vypověděla všechnu svou bolest.

Tři roky po matčině smrti se otec znovu oženil. Děvče však macechu nepřijalo. „To je teď vaše matka,“ bylo jim řečeno. „Ale ve mně se všechno zhroutilo, protože mi bylo jasné: ona nikdy nemůže nahradit moji matku,“ vzpomíná Alžběta dodnes trpce. Jediné místo útěchy bylo na matčině hrobě. Hádá se s Bohem, který jí „vzal“ matku. Ale protože hřbitov je vedle kostela, odskočí si často i tam. A tak nevědomky s postupem let stále více přijímá na místo maminky Matku Boží, takže vlákno spojující s nebem nikdy nepřetrhla.

Ve dvaceti letech vzala svůj život sama do svých rukou. Opouští otcův selský dvůr a br-

„Žiji skutečně rád“ Alžběta a Wolfgang Wiederovi vedou statečně těžký život s osteoporózou

zy se vdává. Společně s mužem vedou statek. Po dvou zdravých dcerách přijde na svět v roce 1972 třetí dítě. Matce je právě 24 a chlapeček je jen o 15 měsíců mladší než jeho sestra Gabriela. Čtyři týdny po narození jí lékař oznámí: Dítě trpí těžkou, velice vzácnou nemocí (pravděpodobnost 1: 1 milionu): vrozenou lámavostí kostí. Je to mozkiem řízený nedokonalý vývoj kostí. Kostí jsou řídké, na rentgen se jeví jako skleněné, snadno se lámou a nerostou normálně.

Matka se ocitá jako v černé díře. „Velmi jsem bojovala, nemohla jsem to pochopit. Bála jsem se, že dítě bude i duševně postižené, když nemoc vychází z mozku. Velmi jsem to Bohu vyčítala: »Vzals mi matku, a teď jsi mi dal těžce postižené dítě,« byla moje výčitka.“

Zpočátku nemohli rodiče uvěřit, že toto třeba křehce vyhlížející dítě se nebude normálně

vyvíjet. „Myslela jsem si: váhu dožene a pak bude všechno v pořádku.“ Ale z jeho pohybů bylo vidět, že něco v pořádku není. A od druhého roku, když začaly energičtější pohyby, nastoupilo masivní lámání kostí. Byl velmi, velmi často v nemocnici. Ocitl se tam po každé zlomenině.

Neuplynuly ani dva týdny, aby se něco nezlomilo. Kopání nožkama, rychlejší pohyb rukou, pevnější chycení míče nebo hry se sourozenci působily stále nové zlomeniny. Normálně se používá sádra. Ale zde to nebylo možné. Těžká sádra by způsobila novou zlomeninu. Tak se používaly pouze bandáže a dítě se zklidňovalo infúzemi. Prostředky proti bolesti? Vůbec je nesnášel. A tak matka chovala zabandážované dítě v náručí. „Malé tělíčko se cukalo bolestí,“ vzpomíná matka na nepředstavitelně dlouhé období utrpe-

Alžběta Wiederová

ní. Je to neuvěřitelné, co matka s dítětem vystála.

Tak uplynulo prvních pět let. Alžběta musí úzkostlivě dávat pozor na dítě, aby pokud možno zabránila novým zlomeninám. Protože obě sestry byly skoro stejně staré, představovaly při vši lásce pro bratříčka nebezpečí. Proto se s nimi víceméně nemohl stýkat.

Jak to může matka všechno vydržet? Jedna její přítelkyně obdivovala již tehdy houževnatost trojnásobné matky. Byla to cesta plná bolesti, na které byla velmi osamělá, a musela prokázat velkou dávku trpělivosti a lásky. Dnes je Alžběta Wiederová přesvědčena, že by se s tímto životem vůbec nevyrovнала, kdyby se po matčině smrti nenačila odříkání.

Po pěti letech neuvěřitelného množství nemocničních pobytů se lékaři domnívali, že zlomeniny je možno ošetřovat doma. V nemocnici ani není možno poskytnout větší pomoc a jsou obavy, že málo pobytu v rodinném prostředí by mohlo dodatečně vyvolat duševní poruchy. „Tím se mi zcela zhroutil svět, protože jsem doufala, že někde najdu pro něho pomoc.“ Zřejmě i lékaři v nemocnici byli už z jeho nemoci přetížení. Ani ve vídeňských dětských nemocnicích, které navštívili, jim nedávali žádnou naději. Eventuální operace chlapce, který nesnášel narkózu ani žádné prostředky proti bolesti, by byla pro něho velkou zátěží.

Alžběta a Wolfgang Wiederovi

Zlomeniny jsou tedy ošetřovány doma. Celá rodina se na to zaměřila. Se svou dětskou postýlkou se velmi šetrně stěhuje chlapec všude tam, kde je právě třeba pracovat – matka musí také pomáhat v hospodářství, krmit dobytek, sklízet úrodu. Děvčata malého bratříčka velice milují, berou ho s sebou ke všemu. Matka a sestry mu zajišťují pocit, jak ho milují a přijímají. Otec je politicky angažován – je zástupcem starosty v Melku a hodně cestuje.

Kolik měl ve svém životě zlomenin, to už nikdo nespočítá, myslím si a Wolfgang to potvrzuje. „Ano, bylo jich mnoho,“ říká svým tichým hlasem. Bohu díky, v pubertě náchylnost ke zlomeninám polevila.

První Wolfgangovy vzpomínky se týkají láskyplného ošetřování maminkou a sestrami. Na své první četné pobyty v nemocnici si vůbec nevzpomíná. Byla to doba, které scházel pozitivní životní pocit? A k tomu je třeba zvít v úvahu, že se musel obejít bez analgetik, protože je nesnášel. A tak měl celá léta ve dne v noci bolesti... „Bylo to pro mě zlé,“ přiznává upřímně, zatímco matka dodává: „Dosáhl nyní velkého stupně snášenlivosti k bolestem.“

Může se postavit? S touhou v hlase si vzpomíná: „Jednou mě babička držela tak, že jsem se mohl špičkami dotýkat země. Nádherný pocit! Byl to můj sen, abych mohl jednou začít chodit.“ Nemohl však ani jednou udržet rovnováhu. A tak jednou vypadl z postýlky, zatímco maminka vedle prala. Normálně by to nebyl žádný velký malér, ale v jeho případě to znamenalo zlomeniny na všech končetinách – dva týdny bez pohybu na lůžku za velkých bolestí.

Umíme si představit, jak často musela matka chlapce zvedat, nosit, převazovat nebo posadit v lůžku? A jak často musel Wolfgang trpělivě snášet bolesti a čekat na vyléčení zlomenin?

„Nehněval jste se na Boha při tom velkém břemenu?“ pta-

la jsem se Wolfganga, který celou dobu sedí uvolněně vedle mne. „Nel!“ Říká to bez dlouhého rozmýšlení a usměje se: „Ne, nikdy jsem se na něho nezlobil. Určitě ne.“ A ještě jednou potvrzuje: „Neměl jsem na něho zlost. On ví dobře, co dělá, a já to nevím.“ S úsměvem dodává. „Ale hned se ho na to zeptám, až s ním jednou budu. Doufám, že mi to pak řekne.“

Jeho matka však dlouho nemohla mluvit s Bohem. „Již jako dítěti se mi špatně vedlo. Byla jsem často vnitřně zraňována.“ Když nyní mluví o té době, je na ní vidět, jak velké břemeno to muselo být. A přece, domnívá se, nikdy nepřetrhla vlákno s nebem. „Myslím, že moje matka se postarala o to, abych se nikdy zcela nevzdálila od Boha.“

Při tak velkém přetížení selky není divu, že se dostavily deprese. Lékaři nebyli schopni poznat, že tato žena je u konce svých sil. Léčí ji nevhodně a bezvýsledně. Změnu přinesla překvapující událost: porodila zdravé děvčátko.

Wolfgangovi je právě deset let. Zcela neplánované dítě, ke kterému by sama od sebe nikdy neměla odvalu. Ale dítě bylo zde. A nebylo, jak by si někdo myslel, další přítěží pro již tak zatíženou matku. Naopak, byl to „velký dar od Pána Boha“!

Malá Marie vyrůstala nejdříve spolu s Wolfgangem: spala s ním. Spí s ním, chlapec na jedné straně a děvčátko na druhé.

Wolfgang Wiedera v Lurdech

Papež Jan Pavel II. žehná Wolfgangu Wiederovi

Krmí ji, drží jí láhev, bdí nad ní, (později krmí své bratrance a sestřenicu).

Alžběta vzpomíná živě na tuto dobu velkého obratu ve svém životě: „Od té doby jsem začala hledat Boha. Začala jsem znovu a on stál pevně u mne.“ Při prvních návštěvách kostela byla by nejraději zůstala někde vzadu, ale Wolfgang chtěl být se svým vozíkem zcela vpředu. Jinak by nic neviděl. Wolfgang se směje, když na to oba nyní vzpomínají, jak zaváděl matku doprostřed dění. Alžběta vypráví dále: „Stále častěji jsem brala děti a šli jsme na večerní pobožnost, na poutě, na exercicie.“ Začala hledat lidi, kteří by se s ní modlili, a připojila se i s Wolfgangem k modlitební skupině v Melku, kam chodí dodnes.

I doma se již konají modlitební večery. Alžběta si vzpomíná na nové zážitky: „Pro chlapce to bylo velice krásné. Ležel ve svém lůžku a velmi prožíval společné modlitby. Často přítom usnul. »Mami, ty nevíš, jak dobře mi přítom je,« řekl mi jednou.“ A Wolfgang to potvrdí: „Ano, to jsem potřeboval.“ Při tomto hledání Boha velmi Alžbětě pomáhal P. Helmut, farář od Panny Marie v Taferlu, který už mezitím zemřel.

Roku 1992 zemřel Alžbětin otec. Macecha zůstala sama a záhy onemocněla na rakovinu. „Zase rakovina,“ říká si nevlastní dcera. A tu uslyší vnitřní hlas: „To je pro tebe příležitost: Buď jí společnicí!“ A tak se stalo. „Sedm let jsem ji doprovázela. Bylo to pro mě, jako bych to dělala pro svou vlastní matku,“

vzpomíná Alžběta s dojetím. Často u ní byla v nemocnici, našla k ní nový vztah a mohla být pro ni velkou oporou.

„Vyprávěj také něco,“ pozvedne matka Wolfganga a ten ochotně sděluje: „Rád myslím na cesty do Mariazell: tato společenství rodin s postiženými byla pro mě velmi krásná. Dělalí jsme výlety a večer jsme měli pizzu nebo jsme šli něco vypít.“ Bohužel Charita s těmito akcemi v roce 2002 skončila, lituje Wolfgang. Neměly by se obnovit?

S maltézským řádem navštívila 1994 Lurdy a 1995 Řím. Byly to nezapomenutelné zážitky. Při soukromé audienci přišel Jan Pavel II. až k jeho vozíku a hovořil s ním. A dal mu požehnání. Wolfgang není schopen slova. Ukazuje jen na svoji jmenovku. Na pouť do Assisi se vypraví dokonce bez matky, jen se skupinou. Také v Medjugorje byla matka se synem již třikrát. „Všichni mi pomáhali,“ vzpomíná Wolfgang vděčně. Čtyři vynášeli jeho vozík na horu zjevení – bez nehody. „Skutečný zázrak!“ pomyslí si každý, kdo zná tu kamenitou cestu.

„Bylo to pro mě něco krásného, že jsem tam mohla s Wolfgangem být. Setkání s tolika lidmi bylo ohromným zážitkem,“ vypravuje Alžběta s radostí. Její deprese vyléčil Bůh: „Kousek po kousek jsem postupovala až k úplnému uzdravení.“ Velkou pomocí přítom byla jedna věřící rodinná terapeutka.

Ptám se Wolfganga, jak došlo ke zranění jeho hlavy. „Bylo to na jednom dýchánku pro mládež. Vozík se zachytil za řetěz a já jsem přeletěl a spadl hlavou na dlažbu: poškození lebky, krvácení do mozku, dvě operace a dlouhý pobyt v nemocnici, celé dny v umělém spánku.“ Lékaři ještě nikdy neoperovali člověka s takovou kostní chorobou. Obavy byly veliké.

To bylo před čtrnácti lety. Černé vzpomínky. Když byla nutná druhá operace, protože krvácení se obnovilo, zůstala

► v nemocnici místo matky sestry. Pro ni byl strach příliš velký. V modlitební skupině se jedna žena modlila: „Pane, zaříd' to, aby to bylo pro Wolfganga dobré!“ A stalo se. Po operaci volá matku k její velké radosti: „Maminko, jsem zase tady!“ Modlitba byla vyslyšena: žádné další bolesti ani zvláštní těžkosti. Lékaři žasnou nad životní silou chlapce, který přes svou nemoc a těžké zranění je plný důvěry a neztrácí veselost! „„To je úplný fenomén,“ řekl jeden lékař o mně,“ vzpomíná si Wolfgang s oprávněnou hrdostí.

Ptám se ho, jak se po celá desetiletí vyrovnává se stále novými bolestmi. „Člověk si na mnoho věcí zvykne. Říkám vždycky: To je maličkost, ale jen proto, že Bůh mi dává mnoho síly, abych s tím mohl žít. Já mu to znovu zdůrazňuji a říkám mu: Pomoz mi, prosím tě, jinak to nezvládnou. A mohu se na to spolehnout, že mi pomůže.“ Pak ale dodává: „Byla doba, kdy jsem se s ním hašteřil, že jsem tak postižený. Rád bych si byl založil rodinu a měl děti.“

Matka dodává: „Když byl ještě malé dítě, zatímco já jsem se s Bohem hádala, on večer říkal: »Milý Bože, pomoz mi.« Já jsem tehdy nedokázala prosit Boha o pomoc. Chlapec to ale uměl. Pro mne byl tehdy Bůh nikoliv dobrotivý, ale trestající.“ Nyní to vidí jinak: Bůh ji nikdy neopustil. „On mě nikdy neopustí,“ dodává Wolfgang.

Proto také nikdy neztratil úsměv a mohl si uchovat svou veselost. Nestáhl se do sebe, nezahrabal se do své bolesti, potvrzuje matka. U ní tomu bylo naopak. Utahovat si z druhých, smát se, zajít si s nimi na pivo, to je projev jeho životní radosti, a proto ho také všude rádi vidí.

Ve spolku zemské mládeže je již 15 let. „Byl jsem také pokladníkem skupiny. Při tanečních zábavách mě hoši vynesli nahoru. Byli moc milí.“ Má vůbec jen samé dobré vzpomínky. „Když se objevím v Melku na chodníku

se svým elektrickým vozíkem – mám ho už dvacet let – všichni mě zdraví a volají na mě. Zná mě mnoho lidí, to je krásné.“ A dodává: „Rád chodím sám do kostela anebo konám jiné cesty. To je pro mě důležité.“ Kromě toho zpívá v kostelním sboru v Melku a roznaší deset let farní zpravodaj. Když je špatné počasí, pomohou mu bratřenci a sestřenice. V jednom dopise sestře Marii Herndlerové – ta mě na Wolfganga upozornila – napsal: „Naučil jsem se žít se svým postižením a svými bolestmi. Ale žiji velice rád.“

Nejstarší Alžbětina dcera se svým mužem převzala v roce 2002 statek. Rodiče si tehdy postavili hned vedle nový dům přizpůsobený uživateli vozíku. Sestry, bratřenci a sestřenice mu dělají společnost. S Wolfgangem si vzájemně pomáhají a vůbec nekladou otázky proč. „Zvykli jsme si na to a tak jsme se tomu naučili.“ Skrze Wolfgangovo utrpení všichni dozráli, jsou otevření pro duševní problémy, jedna ze sester pracuje ve škole, druhá se stará o nevidomé. Slyšela jsem o lidech, kteří si chodí k Wolfgangovi pro radu.

Než jsem se rozloučila, ukázal mi Wolfgang svůj pokoj a mnoho svých fotografií. Jsem nadšena jeho snímkem západu slunce. Nyní mu ukazují naše rodinné fotografie. Jak velice se těší z našich dětí a vnuků! „Můžete být na ně hrdí,“ říká mi radostně. Kdyby si už předtím nezískal mé srdce, jistě by se tak stalo nyní.

Několik hodin s Alžbětou a jejím synem Wolfgangem jsou přesvědčující, oni váží více mluvené slovo a jsou opravdovým hlásáním evangelia. Kdo ví, jak velmi přispívá jejich svědectví ke změně světa? Jeden přítel kněz mi vzhledem k nim řekl krásná slova: „Štěstí vypadá jinak, než jak si je převážně definujeme!“

Z VISION 2000 - 1/2011
přeložil -lš-

Pius XII. a jeho encyklika „Sacra virginitas“

Z promluvy prefekta Kongregace pro klérus

Velkým přínosem z hlediska učitelského úřadu je encyklika *Sacra virginitas* (Posvátné panenství) služebníka Božího Pia XII., která září jako jasný a hluboký doktrinární vklad díky bohatství odkazů biblických, historických, duchovních a představuje ještě dnes orientační bod vysoké úrovně.

I když – přísně vzato – formálním předmětem encykliky není kněžský celibát, nýbrž panenství pro Boží království, je v ní nicméně mnoho úvah a vyslovených odkazů na celibátní život osob včetně kněží.

Dokument má čtyři části: první popisuje „pravou ideu podmiček panenství“, druhá vymezuje některé bludy oné doby, které ani dnes neztrácejí na aktuálnosti, a odpovídá na ně, třetí vymezuje vztah mezi panenstvím a obětí a čtvrtá vyslovuje některé naděje a obavy spojené s panenstvím.

V první části je panenství představeno jako vynikající způsob následování Krista. „Co jiného znamená následovat, ne-li napodobovat,“ ptá se papež. A odpovídá: „Všichni učedníci přijali plně tento stav panenství, aby byli ve shodě s Ženicem Kristem. (...) Jejich horoucí láska ke Kristu se nemohla spokojit s pouhým citovým poutem k němu: potřebovala, aby se mohla bezvýhradně projevit v napodobování jeho ctností zvláštním způsobem, tedy být ve shodě s jeho životem zasvěceným spásy lidského rodu. Jestliže kněží (...) zachovávají dokonalou čistotu, je to tomu tak rozhodně proto, že jejich božský Mistr zůstal paníkem až do smrti.“

Není jistě náhodou, že papež přirovnává panický stav kněží ke stavu řeholníků a řeholnic

a ukazuje tak, že celibát, i když má jiné normativní východisko, má ve skutečnosti stejný teologický a spirituální základ.

Druhý důvod celibátu spatřuje papež v nezbytnosti spojené s tajemstvím hluboké duchovní svobody. Encyklika říká: „Právě proto, aby se posvátní služebníci mohli těšit této hluboké svobodě těla i duše, aby se vystříhali vměšování do pozemských záležitostí, vyžaduje latinská církev, aby dobrovolně přijali závazek dokonalé čistoty,“ a připojuje: „Posvátní služebníci se nezříkají manželství výlučně proto, aby se mohli věnovat apoštolátu, ale také proto, že slouží u oltáře.“

Z toho je zřejmé, jak se k důvodům apoštolským a misijním v učení Pia XII. pojí také důvod služby u oltáře, a to v syntéze, která bez jakékoliv polarizace představuje skutečnou a úplnou jednotu hovořící jednoznačně ve prospěch kněžského celibátu. Ostatně již v apoštolské exhortaci *Menti nostrae* Pius XII. říká: „Kvůli zákonu celibátu kněz zdaleka neztrácí otcovství, protože ono naopak nekonečně vzrůstá, neboť kněz plodí děti nikoliv pro tento pozemský život, ale pro život nebeský a věčný.“

Misijní a posvátný charakter služby uskutečňované jako následování Krista, plodnost a duchovní otcovství představují nedozírný horizont kněžského celibátu, přičemž zůstává nezbytností korigovat některé latentní omyly, jako je přehlížení vynikajícího charakteru celibátu a jeho významu pro osobní svatost ve srovnání se stavem manželským, nebo tvrzení, že je pro člověka nemožné žít v podmínkách panenství a odcizení světu pro zasvěcené osoby uprostřed světa a ve společnosti.

Papež k tomu říká: „Osoby, které se zasvětily dokonalé čistotě, nijak tím neochuzují svou vlastní osobnost, protože přijímají od samotného Boha duchovní pomoc nesmírně účinnější, než je vzájemná pomoc manželů. Tím, že se zasvěcují přímo Tomu, který je jejich Počátkem, a sdílejí jeho božský život, neochuzují se, nýbrž obohacují.“ Tato tvrzení by měla dostačovat k tomu, aby s nezbytnou jasností odpověděla na všechny námitky psychologicko-antropologického charakteru, kterým je ještě dnes vystaven kněžský celibát.

Posledním a základním velkým tématem, kterým se zabývá encyklika *Sacra virginitas* a které je povýtce kněžské, je vztah panenství a oběti. Papež cituje svatého Ambrože a konstatuje: „Dokonalá čistota je pouze rada, je to prostředek, který je schopný přivést snadněji a bezpečněji k evangelijní dokonalosti (...) ony duše, kterým je to dáno“ (Mat 19,11). Není uložena, ale doporučena.“ Pius XII. v tomto smyslu formuluje s odvoláním na velké Otce dvě výzvy: na jedné straně potvrzuje povinnost „dobře zvážit své síly“ pro pochopení, zda jsem schopen přijmout dar milosti celibátu, a ponechat tak církvi zvláště za dnešních dnů bezpečné kritérium rozlišení; na druhé straně definuje jasně vnitřní vazbu mezi čistotou a mučednictvím a učí spolu se svatým Řehořem Velikým, že čistota znamená mučednictví a představuje za všech dob tu nejvyšší a neúčinnější formu svědectví.

Všem je zřejmé, jak především v naší sekularizované společnosti dokonalá zdrženlivost pro nebeské království představuje jedno z neúčinnějších svědectví, schopné zdravě „provokovat“ mysl a srdce našich současníků. V atmosféře stále silněji a jakoby násilně erotizované čistota těch, kteří jsou v církvi představiteli služebního kněžství, představuje ještě silnější a výmluvnější výzvu dominant-

Matka Krále a Královna andělů

Svatá Brigita spatřila jednou Matku Boží a Královnu nebes s korunou nevýslovné ceny na hlavě. Její vlasy měly nádherný lesk a velkou krásu a splývaly na její ramena. Měla na sobě překrásný, zlatem vyšíváný šat a plášť modrý jako obloha.

Brigita byla z tohoto vidění plná štěstí a obdivu a bez hnutí nazírala její postavu. Náhle se zjevil svatý Jan Křtitel a řekl jí: „Pozorně poslouchej, chci ti říct, co tyto věci znamenají: Koruna znamená, že svatá Panna je Královnou, Paní, Matkou Krále a andělů. Rozpuštěné vlasy znamenají, že je celá čistá a neposkvrněná Panna. Plášť modrý jako nebe vypovídá, že odumřela pozemským věcem. Její zlatý šat svědčí o její horoucí lásce a lásce k Bohu a milosrdenství k lidem.

Její korunu vytvořil její Syn ze sedmi lilíí a mezi tyto lilie vložil sedm drahokamů. První lilie je Mariina pokora, druhá bázeň Boží, třetí poslušnost, čtvrtá trpělivost, pátá vytrvalost, šestá vřidnost, jakou chová ke všem prosícím; sedmá je milosrdenství v každé nouzi, neboť ať se lidé nacházejí v jakékoliv těžkosti, budou zachráněni, jestliže vzývají Marii z celého srdce.“

Pramen: Brigita von Schweden, Himmlische Offenbarungen, kniha I, kap. 31

ní kultuře a připomíná jí samotnou existenci Boha a možnost poznávat ho a vstoupit s ním do vzájemného vztahu.

Pokládám za svou povinnost ozřejmit závěrečnou úvahu encykliky Pia XII., protože ona se více než jiné jeví jako rozhodně protichůdná k nemálo obyčejům dnes rozšířeným i mezi mnoha příslušníky kléru i na některých místech kněžské „formace“. Papež cituje svatého Jeronýma a osvětluje, jak „k zachování čistoty více pomáhá útěk než otevřený boj (...) a tento útěk spočívá nejen v pečlivém varování se příležitosti k hříchu, ale během těchto bojů spočívá především v pozdvižení mysli k Tomu, jemuž jsme zasvětili své pa-

nenství.“ „Obdivujte stále krásu Toho, který vás miluje,“ doporučuje svatý Augustin.

Mohlo by se zdát, že pro vychovatele je dnes takřka nemožné předávat mladým seminaristům hodnotu celibátu a čistoty vzhledem k tomu, že se zdá takřka nemožným bdít nad podívanou, četbou, používáním internetu a nad známostmi. Jestliže je stále více zřejmé, jak nutné je vyzrálé zapojení svobody kandidátů do dobrovolné a vědomé spolupráce na díle formace, encyklika nicméně pokládá za omyl, a my s tím plně souhlasíme, dovolovat, aby ten, kdo se připravuje na kněžství, si všechno vyzkoušel bez nezbytného rozlišování a nutného odlou-

PODVODY POTRATOVÉ KLINIKY

Na stránkách YouTube koluje video, které představuje protizákonné jednání americké potratové organizace Planned Parenthood. Pár mladých lidí ve věku 13 a 14 let předstíral, že provozuje prostituci. Chlapec se představil jako pasák. Organizace nabídla dívce ihned jakoukoliv antikoncepční pomoc včetně potratu. Dívka měla jen udávat falešný věk. Nepožadovali od ní žádný průkaz. Na otázku, jak brzy bude moci po „zákroku“ opět „pracovat“, bylo jí řečeno, že za 14 dní. Celé jednání bylo natočeno skrytou kamerou. Sekretářka byla sice ihned propuštěna, ale dokument vyvolal velké pobouření a vážně ohrozil příspěvek 360 mil. dolarů, které organizace dostává od státu.

Kath-net

čení od světa. Jestliže někdo něco takového dovoluje, pak dává najevo, že nechápe nic z toho, co se týká člověka, jeho psychologie, psychologie společnosti a kultury, která ho obklopuje. Znamená to, že je zajatcem určitého druhu předpojaté ideologie, která vůbec neodpovídá skutečnosti. Stačí se rozhlédnout kolem sebe. Jak realističtější jsou Žalmistova slova: „*Mají oči, ale nevidí!*“

Na závěr tohoto krátkého exkurzu do encykliky Pia XII. – ale totéž bych mohl říct o Piu XI. a jeho *Ad catholici sacerdotii* – se musím přiznat, že jsem vždy překvapen její moudrostí a aktuálností. Již jen přesným zaměřením na posvátný aspekt celibátu a jeho vazby mezi vykonáváním kultu a panenstvím pro nebeské království představuje učitelský úřad těchto papežů celibát jako christologicky fundovaný, jak pokud jde o ontologické zaměření na Krista-kněze a panice, tak také pokud jde o samotné následování Krista.

Jestliže se jeví jako oprávněné číst texty, ve kterých papežský učitelský úřad před 2. vatikánským koncilem vyjadřuje především naléhavost svátostně rituální argumentace, pak pokoncilní papežské učení otevřené christologicko-pastoračním důvodům nutně vyžaduje také uznat – a to je základ pro správnou hermeneutiku kontinuity – že jak Pius XI., tak Pius XII. zdůrazňují nezbytné důvody charakteru teologického. Celibát se z hlediska toho, co bylo řečeno, jeví nejen jako obzvláště vhodný a přiměřený podmínkám kněžského stavu, ale je vnitřně spojen se samotnou podstatou kněžství chápaného jako účast na Kristově životě, na jeho identitě, a tedy na jeho poslání. Není to jistě náhoda, že ony východní církve, které světlí také ověřené ženaté muže, absolutně nepřipouštějí biskupské svěcení ženatých kněží.

L'Osservatore Romano
Překlad -lš-

Úřad služby v církvi předávají biskupové dále stupňovitě kněžím a jáhnům. Kněží jsou spojeni s biskupy kněžskou důstojností a mají odstupňovanou účast na služebném úřadu jediného Prostředníka Ježíše Krista. Konstituce 2. vatikánského koncilu říká v této souvislosti: „A tak Bohem stanovenou službu vykonávají na různých stupních kněžství ti, kteří se už odevádají nazývají biskupy, kněžím a jáhny.“ (LG 28) Rozhodující pro úřad služby, který vyplývá ze svátostného posvěcení, je „Boží ustanovení“: Kristus sám ustanovil úřad biskupů, kněží a jáhnů. Není to výsledek kulturního nebo sociálního vývoje v církvi, platí to pro všechny časy a pro všechna místa. Kdo tedy např. zpochybňuje úřad svátostného kněžství, kdo se domnívá, že tento úřad kněžské služby je možno nahradit jinými ustanoveními, kdo nárokuje něco z kněžské moci pro nekněze, ten je v rozporu se samotným Kristem. Když se tedy někdo domnívá, že může jako kněz odpouštět hříchy nebo slavit eucharistii, protivi se Kristově vůli a nemůže způsobit nic z toho, co je vyhrazeno svátostně posvěcenému knězi.

Vůbec nic není platný argument, že někteří nekněží něčemu rozumí lépe než kněží. Proti takovým emancipačním pokusům těch, kteří se cítí být obezralejší a důstojnější, stála odjakživa nauka církve, že o daru milosti a svátostech nerozhoduje osobní důstojnost ani lidské kvality. Kristus chtěl, aby svátosti udělovali svatí udělovatelé, neučinil však své dílo závislé na lidské nahodilosti nebo zásluhách. Kristus chtěl, aby v jeho díle pokračovali posvěcení služebníci nikoliv pro své vlastní zásluhy, ale aby spravovali dílo spásy *in persona Christi* - v Kristově osobě.

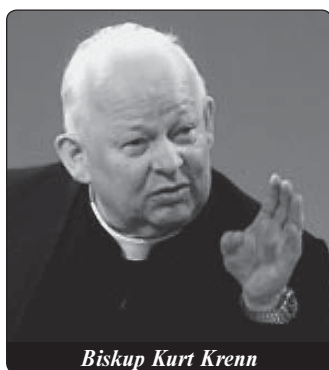
Při některých dnešních konfliktech s biskupy a kněžím jde o mylné názory v řadách Boží-

In persona Christi

Jestliže budeme chtít to, co chtěl Kristus se svou církví, bude vždy dostatek kněží

Je to vůle Boží a tím i božský řád, že v Kristově církvi po všechny časy je papež Petrův nástupce a biskupové nástupci apoštolů. Oni jsou Kristem ustanoveni, aby udíleli svátosti, učili božské pravdě a byli pastýři Božího lidu; kdyby tomu tak nebylo, nebylo by ani Kristovy církve.

ho lidu, jako by záleželo na jejich oblíbě a akceptabilitě. Je to hluboké zneuznání Kristova díla, když je někde stavěn jeden proti druhému, když nový

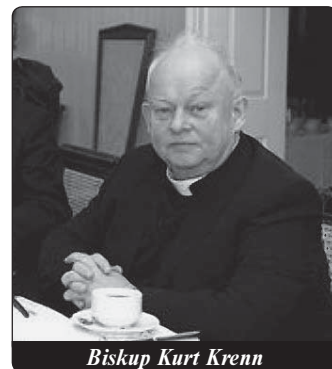

Biskup Kurt Krenn

duchovní správce smí dělat jen to, co jeho předchůdce. Jak často se zmaří nový počátek, protože se ze zvyku, z pohodlnosti a vlastního prospěchu se přehlídí to, co je podstatné, a odmítá se v posvěceném služebniku církve vidět přítomného Krista.

V církvi je mnoho služeb, jejichž výkon nevyžaduje svátostné svěcení. V této oblasti služeb mohou laici rozvíjet svůj osobní přínos k výstavbě Kristovy církve.

Podle nauky církve existuje nepřekonatelný rozdíl mezi službou laika a službou kněze v tom smyslu, že pro služebníky i pro laiky existuje na jedné straně jednota poslání, ale na druhé straně rozdílnost služeb. Aby se rozvíjela láska, musí každý sledovat své povolání a svůj dar, kterým se zapojuje do Kristova těla. Z tohoto hlediska je otázka kněžského svěcení žen bezpředmětná. Aby se uskutečňovala láska, musí jít žena cestou své vlastní příslušnosti ke Kristovu Tělu. Kdo setrvává v lásce, nebude vyvolávat spor o to, co Kristus svěřil jiným údům církve. S tím, co dostáváme jako Boží dar, nemůžeme zacházet jako s pozemským statkem a činit z toho předmět závidění, prosazování a sporů. I řád služeb v církvi je možno správně chápat jen v principu lásky. Když např. nekněz chce udělovat svátost nemocných, rozhřešovat od hříchů, nepochopil vůbec Kristovu vůli; rozbíjí v pýše to, co měl přijmout v úctě a lásce podle řádu platného v církvi.

Biskup Kurt Krenn

Existuje mnoho předsudků a předčasných rozhodnutí, která vedou ke krizi duchovních povolání a k nedostatku kněží. O mnoha věcech se rozhoduje předem v myšlenkách a srdcích lidí, dříve než si položíme otázku, zda nás Bůh volá. Princip lásky a princip práva je závazný pro každého člověka. Kdo se v této otázce rozhodne proti lásce, nebude už vnímat otázku povolání, neboť povolání je možné cítit a vnímat jen z lásky. V prvé řadě jde o naše obrácení a o onu lásku, která miluje Boha nade všechno, a pak teprve o jasnou otázku povolání.

Za dnešní situace máme sklon myslet především na opatření nábory, vzdělání, nové pastorační, která mají nějak překonat současný nedostatek kněží. Po 2. vatikánském koncilu bylo v našich diecézích nesrovnatelně více kandidátů i kněžských svěcení. To, co chtěl koncil darovat církvi jako hodinu milosti, mnozí vůbec nevyužili. Po koncilu, nikoliv kvůli koncilu, šly počty rapidně dolů. Otřesné byly počty těch kněží, kteří nechtěli dále vykonávat kněžskou službu. Tato fakta ukazují, že otázku povolání a úřadu není možno řešit ukvapeně a bezprostředně.

Po všech teologických úvahách zůstává základní otázkou všech otázek: Chceme takovou církev, jakou chtěl Kristus? Chceme v církvi kněze, který silou svého svěcení jedná *in persona Christi* a jehož působení je způsob přítomnosti Krista v Církvi?

Ve svátostech církve nepůsobí a neplatí nic, co se nezaklá-

KARDINÁL BRANDMÜLLER SLAVIL PONTIFIKÁLNÍ MŠI

Na poutním místě Campocavallo di Osimo nedaleko Loreta, kde se uctívá Panna Maria Bolestná, slavil kardinál Walter Brandmüller pontifikální mši v tradičním římském ritu. Vstoupil do chrámu ve slavnostním průvodu a po adoraci následovala modlitba breviáře „Hora tertia Pontificalis“, pak slavné odívání a pontifikální mše svatá. Schola cantorum „Santa Cecilia“ zpívala „Missa secunda Pontificalis“ od Lorenza Perosiho. V této svatyni se slaví mše v tradičním římském ritu každou neděli odpoledne v 16.45 hod. a ve všední dny v 7 hod. ráno. Po každé mši svaté je adorace s modlitbou růžence a svátostné požehnání. O nedělích se konají noční adorace.

Kath-net

dá na Kristově vůli. Aby svátosti přinášely milosti, je třeba jednat co nejvíce ve shodě s Kristovou vůlí. Kdyby Kristus nechtěl Eucharistii a neustanovil ji pro všechny časy, byla by dnes eucharistická slavnost podívanou bez milosti, i kdybychom při ní uplatnili sebevětší slavnostnost.

Pravá Kristova církev není ta, kterou jsme si právě vymysleli, nebo kterou chceme prosadit. Pravá Kristova církev je ta, kterou on chtěl a jakou miluje. Kněz, kterého potřebuje dnešní církev, není sociální pracovník, ani funkcionář, není terapeut ani guru, není miláček médií ani moderátor ani machr. Nedostatek kněží je důsledkem zmateného sporu o podstatu církve. Lidmi vytvořené obrazy Boha, obrazy církve, obrazy kněze si neberou měřítko podle pravdy a díla Ježíše Krista. Nic nemůže více zmást rozhodnutí o povolání a duchovním stavu než omyly týkající se pravdy, to znamená nepřítomnost souhlasu s tím, co chtěl Ježíš Kristus se svou církví.

Domněnka, že žádná lidská touha není marná, má něco do sebe: hlad lidí je poselstvím o tom, že existuje chleba; otázky lidí svědčí o tom, že existují odpovědi; modlitba lidí žije z jistoty, že existuje Bůh, který nás vyslyší. Jak to vypadá s touhou věřících, která dává najevo, že v Kristově díle jsou potřební kněží? Touha lidí po odpuštění hříchů, po Eucharistii a po Kristově pravdě by měla vymáhat kněze, kterého volá Bůh.

Dnes mnozí rádi debatují o nedostatku kněží. Není však nedostatek kněží způsoben chybějící touhou věřících po svátostech? Jak je tomu s touhou ve farnosti, kde se sotva 10 % věřících účastní nedělní mše svaté, kde méně než 10 % dodržuje povinnost roční zpovědi? Co jsou platné slovní hry ustarané farnosti, když velké části věřících je lhotejně, jak to s věcí Kristovy církve u nich vypa-

dá? Nedostatek kněží nám nastavuje zrcadlo, že naše touha po Bohu a vykoupění nemá naléhavost, o jaké mluví Žalmista: *Má duše touží po Bohu, po živém Bohu. Kdy už mohu přijít a spatřit Boží tvář?* (Ž 42)

Příliš často je kněz posuzován podle toho, jak je oblíbený, jakou image si vytvořil, jak se přizpůsobil duchu doby. Boží lid by měl mít hlubokou úctu ke kněžím, kteří se pro Krista zřekli světa. Co si mají mladí muži myslet o kněžském povolání, když jsou svědky toho, jak pro samospravedlivé křesťany je předmětem pomluv, posměchu, odsouzení tu papež, tu biskup či kněz? Nepřináší to požehnaní, když už žáci jsou podněcováni proti nim. Kde zůstal Boží Duch u těch, kteří stále jen kritizují, kde zůstala zapřísáhlá láska u těch, kteří si více přejí neúspěch neoblíbených než společný prospěch všech v církvi?

Přes to všechno si nesmíme zoufat. Obrácení je možné, musíme se modlit i o obrácení těch neuznalých. I uprostřed církve v cárech se musí prosadit důvera v Kristovo tajemství. On také *do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali*. V samotném Kristu spočívá tajemství odmítnutí a přijetí, odporu a souhlasu, zavržení a milosti. V době, kdy je v oblíbenosti, co je lehké a rychlé, musí se povolání a Boží lid opírat o to, že i dnes je Kristův kříž oním vztažným bodem dějin, na němž se zjevují Boží plány.

V tom, čemu se kněží musí naučit, nesmí scházet ochota k oběti. Není služebník větší než pán. Když Krista pronásledovali, i jeho budou pronásledovat; když budou lidé dbát na slovo kněze, pak je to pro slovo Krista, o které dbají. *Kdo vás slyší, mne slyší.* (Lk 10,16)

Mladí mužové, kteří odpovídají na Boží volání, si mohou být jisti, že Ježíš na ně shlíží s velkým zalíbením a církev jen čeká na jejich odpověď.

*Podle Maria heute č. 312
Překlad -ls-*

Nový řád podávání Eucharistie v bazilice Svatého Petra

Již delší dobu podává Benedikt XVI. při veřejných papežských mších svatě přijímání jen do úst klečícím věřícím. Je stále jasnější, že je to způsob podávání svatého přijímání, který bazilika Svatého Petra upřednostňuje. Profesor Manfred Hauke zdůrazňuje, že se zde jednalo nejdříve o bezpečnostní opatření. V rámci velkých bohoslužeb existuje totiž velmi velké nebezpečí zneuctění Nejsvětější svátosti. Není však možno přehlížet, že těmito akcenty chce papež dát jasný signál pro celou církev. Jen posílením úcty k Pánu přítomnému v Eucharistii je možno překonat velký úpadek víry v církvi.

Předcházet dobrým příkladem

Dne 24. prosince minulého roku poskytl prefekt Kongregace pro posvátné obřady Cañizares Llovera interview o již dříve zmiňovaném záměru papeže Benedikta XVI. uvést do života „nové liturgické hnutí“. O vánočních svátcích obdrželi rozdělovatelé

svatého přijímání a jejich průvodci v bazilice Svatého Petra pokyn, aby pokud možno vyzývali věřící k přijetí svatého přijímání do úst. Již dříve praktikoval Benedikt XVI. podávání Eucharistie do úst klečícím věřícím. Jeden v Římě žijící novinář k tomu napsal: „Rozhodnutí Benedikta XVI. směřuje především k tomu, posílit posvátnost okamžiku a úcty ke Kristu přítomnému pod způsobou chleba. Současně se tak zabraňuje četným zneužitím při přijímání v rámci papežských mší.“ Již několikrát bylo zdůrazněno, že svatě přijímání v tlačenici někteří přijímající použili jako „suvenýr“. Papež tím sleduje uplatnění jediného způsobu rozdělová-

ní svatého přijímání, který uvádí misál Pavla VI., a chce tak dát věřícím „dobrý příklad“ důstojného slavení liturgie.

Svatý otec jako „nostalgik“?

Jistě se objeví hlasy, které odsoudí nově zdůrazňovanou praxi jako „nostalgiu“. Z určitého „krátkodobého tradicionalismu“ se houževnatě drží stále více zakořeněných zvyků ze šedesátých let minulého století, které platí za velkou módu. Platí to i o jiných tématech, jako v oblasti teologických pravd o nově zdůrazňované otázce obrácení liturgické modlitby směrem ke kříži a k Východu. Na otázku novináře Andrea Tornielliho, zda to není „nostalgie“, kardinál Llovera odpověděl: „Ztráta smyslu pro posvátno a pro Boží tajemství jsou těžké důsledky, které se tváří jako pravý humanismus. Kdo si myslí, že znovuoživení a posílení ducha liturgie je překonaná minulost, nezná vůbec pravdu o této věci. Učinit liturgii středem života církve není vůbec nostalgické, naopak, je to záruka toho, abychom setrvali na cestě k budoucnosti.“

Víra znovu objevuje Nejsvětější svátost

Obnova církve sází především na mládež, která znovu objevuje tajemství Eucharistie. Když jsem před několika lety přednášel

v USA a navštívil jsem přitom největší kněžský seminář v USA St. Mary's on the Lake (arcidiecéze Chicago), obdržel jsem informaci, že velmi mnoho kněžských povolání pochází z farností „věčné adorace“. V tiché modlitbě před Nejsvětější svátostí zrají životní rozhodnutí, která znamenají i v současné církvi nové jaro. Přitom je naprostou samozřejmostí víra v reálnou přítomnost Pána v Eucharistii a ochota klanět se mu na kolenou. Toto „padnout před Kristem na kolena“ je již zcela základním úkonem mnoha mladých lidí při setkání se Zmrtvýchvstalým (srov. Mt 28,17).

Když jsem v Tessinu připravoval děti na první svaté přijímání, vysvětloval jsem vždy také praktické chování a postoje při slavení mše svaté. Když jsem hovořil dětem o klečení při proměňování a pozdvihování, vyslovil jeden inteligentní chlapec spontánně otázku: „Když je to tak, proč nekličíme také při přijímání?“ Nemohl jsem udělat nic jiného než dát mu za pravdu, i když jsem za současné konkrétní situace nemohl uvést, jak tento požadavek prakticky uskutečnit. Tento mladý člověk nikdy neviděl přijímat na kolenou do úst, ale ze své živé víry vyvodil zcela přirozený závěr.

Důvody a praktické možnosti přijímat vkleče do úst

V tomto krátkém článku není možno obsírně rozvádět důvody k přijímání Eucharistie na kolenou a do úst. Jedná se však o naléhavé gesto klanění a výstižný projev úcty k Nejsvětější svátos-

ti. Je to zřetelnější způsob, jak pokorně *přijímáme* Eucharistii, místo abychom se jí suverénně zmocnili.

V současné liturgické praxi je možno propagovat přijímání do úst vkleče v kostelech, kde jsou pro to vytvořeny podmínky. Nikdo k tomu není nucen, ale všichni jsou zváni, aby takové příležitosti využili. Nové zdůraznění tohoto způsobu přijímání v bazilice Svatého Petra je jistě možno chápat jako vánoční dárek Svatého otce celé církvi.

O pravém pokroku lásky ke Kristu

K zamyšlení nás vedou myšlenky svatého Petra Juliana Ey-marda, velmi úspěšného apoštola eucharistické adorace a zakladatele řádu eucharistiánů. Od něho pocházejí tato slova:

„Náš Spasitel nesmí před tímto lhostejným a nevěřícím pokolením zůstat skrytý, slunce svaté Eucharistie musí znovu vzejít, aby zaplašilo noční chmury a roztavilo led, který se rozhostil v mnoha duších.“

„Často jsem přemýšlel, jaký lék by mohl pomoci proti lhostejnosti a vlažnosti, která se tak strašným způsobem zmocnila mnoha katolíků. Nacházím jen jediný: Nejsvětější svátost a lásku k eucharistickému Spasiteli.“

„Století pokračuje vpřed nebo se vrací zpět v míře, v jaké je uctívána Nejsvětější svátost.... Vystavme se vlivu eucharistického Slunce, a obnovíme tvář země!“

Z Kirche heute 2/2011

přeložil -lš-

KATOLÍCI ODMÍTÁJÍ PROTIŘÍMSKOU KAMPAŇ

Proti požadavkům německých profesorů teologie, politiků a zástupců tisku, kteří ve svém Memorandu požadují zrušení celibátu a liberalizaci homosexuality, se zvedla vlna odporu mezi katolíky: „Tyto požadavky těžce poškozují církve, vyvolávají nejistotu u věřících a vedou k bludům.“ Věřící žádají biskupy, aby obnovili jednotu s papežem Benediktem XVI. Apelují rovněž na biskupy, aby se konečně skončilo s liturgickými experimenty: „My věřící máme právo na liturgii, která je v souladu s obřady církve. Kněz není pánem liturgie, ale jejím služebníkem. Liturgie je výrazem jednoty církve. Současná liturgická praxe ohrožuje jednotu církve.“

Kath-net

Motu proprio Benedikta XVI. před zveřejněním

V následujících týdnech bude zveřejněn dokument, kterým bude nově upravena kompetence Kongregace pro posvátné obřady. Podle sdělení P. Frederica Lombardiho SJ bude kompetence týkající se platnosti či neplatnosti manželských sňatků převedena na posvátný soud. Dále bude Kongregaci uloženo upravit liturgii tak, aby odpovídala duchu 2. vatikánského koncilu. Cílem je skoncovat se svévolnými změnami a kreativitou a nově zdůraznit posvátnou dimenzi liturgie.

Podle neoficiálních sdělení má se jedna část motu proprio týkat iniciativy k „novému liturgickému hnutí“, o kterém hovořil kardinál Llovera v prosinci minulého roku. Papež požaduje „uvést v život nové liturgické hnutí v celé církvi“. Vztah k liturgii totiž rozhoduje o osudu víry a církve. O potřebě tohoto obnovného hnutí hovořil Benedikt XVI. v nezveřejněné části projevu při listopadové konzistoři ke jmenování nových kardinálů.

Jak řekl kardinál Llovera, liturgická reforma po 2. vatikánském koncilu přes dobré záměry proběhla bohužel překotně a předčasně. Způsob celebrace byl změněn „jediným mávnutím“.

„Je to skutečnost, že liturgie byla svévolně deformována a byla do ní zaváděna sekularizace, která má bohužel neblahé důsledky uvnitř církve,“ řekl kardinál. Důsledkem je, že se namnoze oslavuje nikoliv Bůh, ale člověk: jeho vystupování jako hlavního aktéra, jeho kreativní působení a jeho hlav-

ni role byla postavena do centra shromáždění.

Jak Joseph Ratzinger, tak také nyní Benedikt XVI. si v minulosti opakovaně stěžoval na liturgická zneužití a poukazoval na nezbyt-

nost znovu odhalit víru církve a způsob správné modlitby podle dávného hesla: „lex credendi“ je současně „lex orandi“ a také „lex celebrandi“ (zákon víry je zákon modlitby a současně zákon celebrování). Od počátku

pontifikátu Benedikta XVI. je stále zřejmější jeho „sametová revoluce“ v liturgii a v jeho způsobu celebrování: počínaje oltářním křížem, k němuž opět směřuje modlitba církve, stejně jako první zavedení přijímání do úst pro všechny, kteří přijímají Eucharistii od papeže, až po nejnovější ustanovení, které upravuje podávání přijímání všech věřících ve vatikánské bazilice.

Benedikt XVI. zamýšlí obnovit všechny prostředky, které vyjadřují posvátnost slavení. K tomu patří i baldachýn při eucharistickém procesi a obnova adorace. Také ticho má dostat své místo ve slavení mše svaté. Gregoriánskému chorálu a latinskému liturgickému jazyku se mají vrátit jejich občanská práva. Zatím měla „sametová reforma“ charakter reformy příkladem, nyní se jí má v motu proprio dostat rozhodující posily.

Doba, ve které byla liturgie a s ní i víra vystavena zraňujícím machinacím ve jménu domnělé kreativity, končí. Nyní je třeba čekat, jak na záměry papeže odpovědí biskupové, kněží a věřící a jak ho budou následovat: na liturgii závisí budoucnost víry a církve.

Kath-net

Satan získává mnoho bitev, ale prohrál válku

Dokončení rozhovoru Kath-net s prefektem Kongregace pro klérus, kardinálem Maurem Piacenzou

Jak si vysvětlujete krizi kněžských povolání v současném světě?

Tzv. krize povolání, ze které se ve skutečnosti postupně vymanujeme, je v podstatě spojena s krizí víry na Západě. Kde tato krize existuje, je třeba hned dodat, že tato krize povolání je ve skutečnosti krizí víry. Bůh ustavičně povolává, ale abychom mu také odpověděli, je třeba naslouchat, a abychom slyšeli, je nezbytná přiměřená atmosféra a nikoliv atmosféra absolutního hluku. To se týká také oblasti krize ve svěcení svátků, krize zpovědi, krize manželství atd. Sekularizace a z toho plynoucí ztráta smyslu pro posvátno, pro víru a její praxi způsobila významný pokles počtu kandidátů kněžství a působí ho i nadále. K těmto teologickým a církevním důvodům přistupují také důvody sociologického charakteru: prvním z nich je nebývalý pokles porodnosti v současném světě a s ním i snížení počtu mladých lidí i povolání.

V tomto směru představují hnutí a nová společenství, ve kterých vládne živá víra a její aplikace v konkrétním životě, chvályhodnou výjimku plnou nadšení a naděje. A to otevírá srdce mladých lidí možnosti zcela se darovat Bohu a služebnému kněžství. Taková vitalita při vši různosti vyjadřovacích forem a metod musí být vlastní celé církvi, každé farnosti a diecézi, protože jen pravý život podle činné víry je polem, kde mohou vznikat mnohá povolání, s nimiž se Bůh obrací na mladé lidi. První a nezbytný prostředek proti poklesu povolání nám navrhuje sám Ježíš: „Proste Pána žní, aby poslal dělníky na svou žně.“ (Mt 9,38)

Byl jste dříve předsedou papežské komise pro kulturu a komise pro sakrální archeologii. Co soudíte o dnešním stavu „posvátného umění“, které je často zaměňováno za „náboženské umění“.

Téma je velice široké a zaslouží si, aby se o něm jednalo v náležitém rozsahu. Každé umělecké dílo vypovídá o našich představách o člověku a o Bohu a každá „církevní stavba“ o naší představě o církvi a především o naší zkušenosti s církvi. Církev není sociologická skutečnost, není to sdružení lidí stejné víry! Je to Kristovo Tělo, nový kněžský lid, Boží přítomnost ve světě.

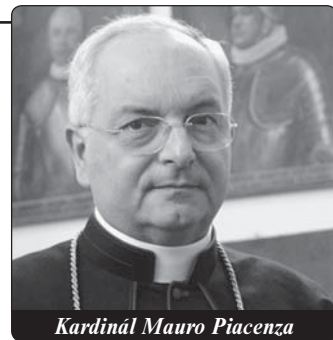
Každá vyjadřovací forma „ars sacra“ a každý nový kostel by měly být především takové, aby to bylo na nich zjevné. Každý kolemjdoucí, od dětí až po dospělé, od vzdělaných až po negramotné, od věřících až po ateisty by měl okamžitě říct: „To je umělecké dílo! To je chrám!“ Ten musí být natolik monumentální, aby k nám promlouval o Boží velikosti, a tím se lišil od ostatních budov i svými proporcemi: Chrám jako „posvátné umění“ musí být

vyjádřením ani ne tak subjektivní originality toho kterého architekta nebo umělce, jako spíše opravdovým projevem víry lidu, který se v něm a skrze něj modlí. Nejsou to monumenty geniality jednotlivce, nýbrž Bohu zasvěcená místa a nástroje kultu, ve kterých se lidé shromažďují jako Boží lid, aby se s Ním setkali.

Jak důležité je slavení liturgie pro podstatu farnosti a pro novou evangelizaci v zemích původně křesťanských?

Svatý otec několikrát připomínal: víra církve žije nebo umírá s liturgií. Je současně zrcadlem, ve kterém se zračí víra, a potravou, která ji živí, očisťuje a chrání. To vše vyjadřuje stále platné a účinné staré rčení „lex orandi, lex credendi“ (jak se modlíme, tak věříme).

V mnoha případech zmíněný pokus o demytologizaci ovládl i liturgii a redukoval ji na jediný převládající záměr: degradovat ji paradoxním způsobem na „předkřesťanský“ obřad: interpretovat ji symbolicky a tak ji vystavit subjektivistickému a relativistickému

Kardinál Mauro Piacenza

kému zkomolení. Liturgie není v první řadě lidské jednání, které by mělo sloužit k vyjádření subjektivní emocionalita nebo kde by bylo nutné stále něco dělat anebo říkat a tak mít na ní účast. Liturgie je především jednání samotného Krista, který je ve své církvi živě přítomen, vzdává Otci božskou poctu, a tak nás lidi vtahuje do božsky-lidského jednání.

Pravým protagonistou dějiny i liturgie je zmrtyvýchvstalý Kristus. Každé lidské jednání, které chce být opravdu liturgické, musí se podrobit tomuto nevyhnutelnému kritériu a směřovat k tomu, aby se srdce zaměřilo k uznání absolutního Božího primátu.

Zužování a banalizace liturgie jsou krajně nezodpovědné a vyplývají ze ztráty smyslu pro posvátno. Liturgie se tak stala na Západě obětí a výsledkem radikální demytologizace*, s jejímiž hesly přišla určitá teologie, která by chtěla udělat víru „vědeckou“.

Nicméně odpověď na to všechno je třeba hledat v lidském srdci, které je přes to všechno stvořeno pro Boha a je ve své podstatě náboženské, tedy otevřené pro transcendentno a má smysl pro posvátno. Správně a na Krista zaměřená liturgie je pro církev velmi významná, když realizuje nezbytnost, že „Kristus musí růst a my se musíme zmenšovat“ (srov. Jan 3,30), a přispívá tak k nové evangelizaci Evropy a k opětovnému dosažení smyslu pro to, co je svaté, aniž by to přitom znemožňovalo nabízený dialog s jinými kulturami a náboženskými tradicemi.

Kath-net
Překlad -lš-

ONA STOJÍ NADE VŠÍM, CO NENÍ BŮH

Božské mateřství odělo svatou Pannu do velikosti, které není rovno nic na nebi ani na zemi. Staví ji nade všechno, co není Bůh. Božské mateřství dává Marii účast na moci, kterou má Bůh ze své přirozenosti, a je možno říct, že na nebi ani na zemi se neděje nic bez jejího zásahu. Božské mateřství dalo svaté Panně ve vztahu k nám dobrotivou něžnost Matky a nesrovnatelnou autoritu Královny.

Maria, Matka Boží – Maria, Královna lásky – se účastní rozdělování všech milostí, které Kristus získal. Zasloužila si převzít toto rozdělování. Ona je to, kdo rozděluje všechny dary, všechny ctnosti a všechny milosti, komu chce, kdy chce a v jaké míře chce.

Marta Robinová

Marthe Robin, *Gotteserfahrungen und Gebete*,

Elisabeth von Loeben

* Demytologizace – zde ve smyslu vyloučení posvátna.

SVATÝ PETR KANISIUS - pokračování ze str. 2

reformy, obnovení katolické víry. V té době se účastnil také ve Wormsu rozhovorů s vedoucími protestanty, mezi nimi Philippem Melancthonem (1557); doprovázel kardinála Stanislava Hozjusze, papežského legáta Pia IV. u císaře Ferdinanda (1560); zasahoval v závěrečném zasedání tridentského koncilu, kde hovořil o otázkách přijímání pod obojí způsobou a o indexu zakázaných knih (1562).

V roce 1580 se vrátil do Freiburgu ve Švýcarsku a zcela se věnoval kázání a spisování svých děl. Tam také zemřel 21. prosince 1597. Blahoslaveným ho prohlásil Pius IX. r. 1864, Lev XIII. ho jmenoval apoštolem Německa a papež Pius XI. ho kanonizoval a jmenoval učitelem církve 1925.

Katechismus staletí

Svatý Petr Kanisius strávil velkou část svého života v kontaktu s osobnostmi společensky v jeho době velmi důležitými a vyvíjel mimořádný vliv zvláště svými spisy. Byl vydavatelem kompletních děl svatého Cyrila Alexandrijského a svatého Lva Velikého, listů svatého Jeronýma a kázání Mikuláše z Flüe. Publikoval knihy o zbožnosti v různých řečech, životopisy některých švýcarských světců a mnoho homiletických textů. Ale jeho nejrozsáhlejšími spisy byly tři *Katechismy* sestavené v letech 1555 a 1558. První Katechismus byl určen studentům, aby byli schopni pochopit základní teologické poznatky; druhý byl určen chlapcům z lidu pro první náboženskou informaci; třetí byl určen chlapcům se scholastickou formací na úrovni středních a vyšších škol. Katolická nauka byla vyložena formou otázek a odpovědí, stručně, s biblickými termíny, s velkou jasností a bez polemických akcentů. Jen za jeho života se dočkaly tyto Katechismy takřka 200 vydání! Stovky edicí následovaly až

do dvacátého století. Tak v Německu ještě v generaci mého otce nazýval lid Katechismy prostě Kanisius: je to skutečně Katechismus pro staletí a formoval po celá staletí víru lidí.

Kanisiova spiritualita

To je právě charakteristika svatého Petra Kanisia: dokázal harmonicky spojit věrnost dogmatickým principům s povinnou úctou ke každé osobě. Svátý Kanisius rozlišoval odpadlictví uvědomělé a hříšné od nezaviněné ztráty víry, způsobené okolnostmi. A prohlásil, na rozdíl od Říma, že velká část Němců přešla k protestantismu nezaviněně. V určitém historickém období silných konfesních kontrastů se vyhýbal - a to je mimořádná věc - strohosti a rétorice hněvu - což je řídká věc, jak jsem řekl, v době diskusí mezi křesťany - zaměřoval se pouze na představení duchovních kořenů a znovuoživení víry v církvi. A k tomu mu posloužila široká a důkladná znalost Písma svatého a církevních Otců: tytéž znalosti podporovaly jeho osobní vztah k Bohu a jeho přísnou spiritualitu, kterou čerpal z *devotio moderna* a z rýnské mystiky.

Pro spiritualitu svatého Kanisia je typické hluboké osobní přátelství s Ježíšem. Tak například 4. září 1549 napsal ve svém deníku, když hovořil s Pánem: „Nakonec, jako bys mi otevřel srdce Nejsvětějšího Těla, které, jak se mi zdálo, jsem viděl před sebou, a Tys mi přikázal, abych pil z tohoto pramene, a vyzval mě tak, abych čerpal vody své spásy z tvých pramenů, můj Spasiteli.“ A pak již viděl, jak mu Spasitel

dává šat se třemi díly, které se nazývají pokoj, láska a vytrvalost. A s tímto šatem složeným z pokoje, lásky a vytrvalosti rozvinul Kanisius své dílo obnovy katolicismu. Toto jeho přátelství s Ježíšem - které je středem jeho osobnosti - živila láska k Bibli, láska k Svátosti, láska k Otcům, toto přátelství bylo jasně spojeno s vědomím, že je v církvi pokračovatelem poslání apoštolů. A to nám připomíná, že každý autentický evangelizátor je vždy nástrojem spojeným s Ježíšem a jeho církví, a tím také plodným.

K přátelství s Ježíšem se Petr Kanisius formoval v duchovním prostředí kolínské kartouzy, kde byl v těsném kontaktu s kartuziánskými mystiky Johannem Lanspergerem, latinsky Lanspergiem, a Nicolase van Heschem, latinsky Eschiem. Následně prohloubil zkušenosti tohoto přátelství, *familiaritas stupenda nimis*, kontemplací tajemství Ježíšova života, které zaujímá velkou část duchovních cvičení svatého Ignáce. Jeho intenzivní úcta k Pánovu Srdci, která vyvrcholila zasvěcením apoštolské službě ve vatikánské bazilice, zde našla svůj základ.

Nezbytnost modlitby

V christocentrické spiritualitě svatého Petra Kanisia tkví hluboké přesvědčení: neexistuje duše věnující se vlastní dokonalosti, pokud nepraktikuje každodenní modlitbu, vnitřní modlitbu, řádný prostředek, který dovoluje Ježíšovu učedníku žít v důvěrnosti s božským Mistrem. Proto ve spisech zaměřených na duchovní výchovu lidu naléhá náš světec na důležitost liturgie s jejími komentáři evangelia, svátků, obřadů mše svaté a jiných svátostí, ale současně se snaží ukázat vě-

Sv. Petr Kanisius

řícím nezbytnost a krásu v tom, aby se každodenní osobní modlitba spojila a prostupovala s veřejným kultem církve.

Jedná se o exhortaci a metodu, které si zachovávají svou nedotčenou hodnotu zvláště poté, co byly předloženy autoritativně 2. vatikánským koncilem v konstituci *Sacrosanctum Concilium*: křesťanský život neroste, pokud se nesyťí účastí na liturgii, zvláště na nedělní mši svaté, na každodenní modlitbě, na osobním styku s Bohem. Uprostřed tisíceřých aktivit a nesčetných stimulů, které nás obklopují, je nutné najít si každý den chvíle usebranosti před Pánem, naslouchat Mu a hovořit s Ním.

I dnes je stále aktuální a trvalá hodnota příkladu, který nám svatý Petr Kanisius zanechal nejen svým dílem, ale především svým životem. Jasně nás učí, že apoštolská služba je průbojná a přináší plody spásy v srdcích jen tehdy, je-li kazatel osobním svědkem Ježíšovým a dokáže být nástrojem k jeho dispozici, je těsně spjat s Ním vírou v jeho evangelium a v jeho církvi, životem mravně odpovídajícím a ustavičnou modlitbou a láskou. A to platí pro každého křesťana, který chce prožívat intenzivně a s věrností své příslušnosti ke Kristu. Děkuji.

L'Osservatore Romano

10. 2. 2011

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

HOMO-MANŽELSTVÍ VYLOUČENO

Ve Francii rozhodla ústavní rada, že právo na normální manželský život neobsahuje právo, aby osoby stejného pohlaví uzavíraly spolu oficiální sňatek. Rada současně zdůraznila význam manželství mezi mužem a ženou pro společnost.

Kath-net

své náboženské znalosti: Jeden z mladých kněží, který měl odpovědět na některé otázky, které se nacházejí v Kanisiově Katechismu, se upřímně přiznal, že se ničemu takovému v semináři neučili. Není právě tato neznalost a z ní rostoucí subjektivismus tím, co vyvolává současné rozpory a těžké problémy? Ten kdo zná pravou nauku církve, velmi dobře rozumí Svatému otci a nebude se stavět do opozice proti němu; ten, kdo opravdu ví, co je to Matka církev, a zná nenahraditelné poklady, které mu poskytuje, sotva pocítí touhu tuto církev opustit; ten kdo bezpečně zná mravní nauku církve, nebude se nikdy přizpůsobovat zvrácené morálce tohoto světa.

Obnova pravých náboženských znalostí je předpokladem pro obnovu ducha víry a modlitby. Katolický věřící a jeho víra potřebuje tak hluboké přesvědčení o reálné, zcela osobní přítomnosti živého Božího Syna pod svátostnými způsoby, aby pocítoval naprostou nezbytnost vzdávat svému Bohu náležitou božskou poctu. Z mého přístupu k Eucharistii musí být i nevěřícímu zřejmé, jak hluboce jsem si vědom, kdo je Bůh a kdo jsem já. Jestliže Benedikt XVI. především svým příkladem vyzývá k obnově eucharistické úcty, je naší synovskou povinností ho následovat. Tak jako se sotva kdo odváží kritizovat svého lékaře, když mu nařídí určitou dietu a terapii, tak by křesťané měli uvítat to, co nám nejvyšší pastýř doporučuje, a odložit to, co nám škodí a co nás vnitřně ohrožuje. Liturgická obnova se týká i tzv. domácí církve. Její liturgii je společná modlitba celé rodiny. Tato společná modlitba je jedním z účinných nástrojů, jak předcházet bolestnému mezigeneračnímu úbytku věřících. Je to naléhavá potřeba a existenční otázka: obnovit ve všech rodinách společnou modlitbu, především modlitbu svatého růžence!

-š-

„**N**edělejte si starosti o zítřek; zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“ Toto Pánovo doporučení může někomu znít jako rada zkušeného psychologa. Starosti o budoucnost nás mohou tak zatížit, že nám přítomnost ztěžkne k neunesení. Ale našemu Pánu nejde o psychologické poznatky. Představuje nám skutečnosti, které daleko překračují všechno, co nám mohou poskytnout nejlepší odborníci. Ti jsou dnes přetížení jednak proto, že mnozí z nich nevidí za hranice své domněle samospasitelné vědy, ale hlavně proto, že je klienti vyhledávají tím více, čím více neznají nebo nechtějí znát svého nebeského Otce. Ten nejen ví, co všechno potřebujeme, ale stará se o nás s větší pečlivostí a láskou než matka o své novorozeně. Toto vědomí je účinnější než kdejaké sedativum. Je to nezbytný klíč k pochopení skutečnosti života a k reálné orientaci v problémech, které se jinak mohou jevit zcela neřešitelné.

O tom nám vypráví obdivuhodný příběh těžce postiženého Wolfganga (str. 4). Život se tu představil jako názorná evangelizace, jakou by žádný pastorační či katechetický odborník nevymyslel. Na tomto příkladu se můžeme názorně a konkrétně přesvědčit, že Bůh je ve své moudrosti, prozřetelnosti a dobrotivosti k nám zcela nepřekonatelný a drží své slovo i v situacích, které se nám jeví už zcela absurdní. Abychom tento příběh vychutnali, nestačí si ho přečíst jednou. Kam se na něj hrabou televizní seriály! Tady nevystupují vymyšlení a uhlazení hrdinové. Jde o lidské příběhy v celé jejich pravdivosti.

Když šel Pán se svou družinou kolem slepého od narození, učedníci se nezdrželi otázky: Mistře, kdo zhřešil, on sám, anebo jeho rodiče, že se narodil slepý? Pán je vyvedl z jejich hluboce zakořeněného omylu: Nezhřešil

ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Stejnou otázku by mohli učedníci položit, kdyby šli s Pánem kolem těžce postiženého maličkého Wolfganga, který byl na tom vlastně ještě hůře než slepý u jeruzalémské brány. Scházelo mu nejen něco zcela podstatného, co tvoří tělesnou soustavu, totiž dostatečně pevná kostra, ale

Na slovíčko

navíc ho sužovaly ustavičně nepředstavitelné bolesti, které byly o to krutější, že ani dnešní vyspělá medicína si s nimi neví rady. I nad tímto tak krutě postiženým člověkem dává Pán na všechna naše „Proč?“ stejnou odpověď: Mají se na něm zjevit Boží skutky a mají se na něm zjevit i přesto, že tohoto postiženého trpitele nepošle Ježíš, aby se umyl v rybníce Siloe, ale nechá ho, aby se se svým těžkým křížem vlácel po celý život. Přesto si dovoluji tvrdit, že se zde zjevily ještě větší Boží skutky než u slepého od narození.

Stále potkáváme situace, kdy lidská věda a dovednost je v koncích. I v případě Wolfganga selhává všechna technika a moderní prostředky a pro nemocné a bolestmi sužované děťátko zůstane jediný a poslední prostředek: maminka a její teplá náruč. Tato náruč má jednu přednost, kterou nemůže poskytnout ani nejvyspělejší lékařská technika: hluboké spojení mezi matkou a dítětem, které účinným soucitem a pozornou láskou mateřského srdce pomáhá zhojit nejen polámané končetiny, ale i bolesti duše a srdce. Jsou to ovšem dlouhodobé nároky, které nutí matku, aby sáhla až na dno svých sil. „Proč právě já?“ Už jednou se hádala s Bohem, když ji stihla rána matčiny smrti. Všimněme si však přitom, jak je s námi nebeský Otec trpělivý. Aniž to tehdy Alžběta tušila, touto bolestí ji Bůh připravoval na její vlastní mateřskou zátěž. Matka se přesto domní

vá, že má nyní tím více důvodů opět se hádat se svým Bohem. A On opět klidně nechává Alžbětu zehrat a vzdorovat. Jako by si řekl: „Jestliže zatím nemá trpělivost se mnou, hlavně že má trpělivost se svým dítětem.“ Aniž na to myslela, ona svůj vzdor vytrvale provázela pokáním, když se s plným mateřským nasazením až do krajnosti obětovala pro svého syna.

A když je na pokraji zhroutil, hlásí se na svět další dítě. Co by této matce řekl k jejímu novému těhotenství ve všech dnešních poradnách? Další dítě je nad vaše síly. Máte plné právo, abyste je „dala pryč“. Jenže kdo by to byl čekal, že právě toto dítě jí dobrý Bůh posílá nikoliv jako další nadměrné břemeno, jak se to jeví laikům i odborníkům. Narodilo se jí dítě, které nejen že nebylo nad její síly, ale přišlo přímo jako infuze nové lásky a nové síly.

Po létech strádání a bolesti se ukázalo, jak i ten nezuživý mrzáček se může stát z břemene pozhnáním, a to nejen pro svoji rodinu, ale i pro celé své okolí, a dokonce i pro nás. Jak výmluvný je to argument proti všem novodobým „rasistům“, kteří by chtěli jedincům s pouhým podezřením z postižení bránit v přístupu na svět! Ten, kdo nezná nebeského Otce, si zřejmě vůbec neumí představit, že by nemohoucí invalida mohl splnit na tomto světě významnější poslání než zástup silných a zdravých jedinců. Kolik ztroskotaných rodin se zdravými, krásnými dětmi by mohlo závidět rodině Wiederových ono prostředí vzájemné lásky, soucitu, spolupráce a pomoci, které se vytvořilo kolem těžce postiženého! Těžkosti a oběti stmelily tuto rodinu a otevřely jí cestu k radosti, o které jiní nemají potuchy. Můžeme se spolehnout: náš Otec nás miluje i tehdy, když se nám to právě zdá dokonce neuvěřitelné. „Bůh zajisté ví, co všechno potřebujete. Hleďte Boží království, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

-š-

Pondělí 28. 2. 2011: 6:05 Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Zimbabwe: Z temnoty **6:55** Čteme z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Čína **7:40** Přijeme si... **7:55** P.S. **8:20** Loreto **8:40** Pro víta mundi (64. díl): David Danel **9:20** Katedrála svatého Václava v Olomouci **9:55** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **10:25** BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **10:40** Gustav Ištok - Kříž je moje cesta **11:00** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **11:10** Loď Boží **11:30** Cesty za poznáním: Dachstein caves [P] **11:40** Sedmihlásky **11:45** O Mšálkovi (18. díl): Mšálek se s rodiči chystá na cestu **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS [P] **13:00** O Václavovicích **13:45** Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:15** Návraty Zdeňka Bernáta **14:35** CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy (4. díl) **14:55** Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových [P] **16:00** H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Výstava v senátu **16:20** GOODwillBOY VI. (4. díl) **17:00** NOEparáda (110. díl) [L] **17:50** Exit 316 (26. díl): Smrt [P] **18:05** Taneční desatero: Cha-cha **18:15** Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac [P] **18:25** Sedmihlásky **18:30** Klaufský pohádkový kufřík (1. díl): O ješitnosti [P] **18:40** Píseň svobody - Bakhita [P] **19:10** Ekoauto (15. díl) [P] **19:25** Čteme z křesťanských periodik **19:30** Přijeme si... **19:45** H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **20:00** Přezili jsme gulag [P] **20:45** Na koberečku (100. díl) **20:55** Cesty za poznáním: Mekong. Delta [P] **21:45** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke [P] **22:05** Čteme z křesťanských periodik **22:15** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejraktičtější (2. část) **23:05** Ze života farnosti: Opatství Geras - farnost Langau **23:20** Cesty za poznáním: Lofoten **23:30** Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Kulatý stůl: Seniori - Má vzdělávání seniorů smysl? **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 3. 2011: 6:05 H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Benefiční koncert **7:30** Pro víta mundi (114. díl): Ing. Alena Drlíková **8:05** Oči Malawi **8:25** Cesty za poznáním: Dimmuborgir **8:35** Návraty Zdeňka Bernáta **8:55** Atlas Charity: Studénka (Charita Studénka) **9:00** Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů **9:45** Divadélko Bubáček (7. díl) **10:00** Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Duchovní život seniorů co nejraktičtější (2. část) **11:20** Obec Banka [P] **11:30** Lásky a múzy Williama Schiffera **11:40** Sedmihlásky **11:45** Klaufský pohádkový kufřík (1. díl): O ješitnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Výstava v senátu **12:50** Ekoauto (15. díl) **13:05** Z hora dané - Ján Jurák **13:45** Putování modrou planetou: Čína **14:25** Kulatý stůl: Ústav paměti národa SK **16:00** H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Přijeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Athény [P] **16:50** Kněz zpívající reggae **17:05** BET LECHEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **17:20** Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě **17:35** Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona **18:00** Noeland (35. díl) **18:30** Klaufský pohádkový kufřík (2. díl): O zástivém Evženovi [P] **18:45** Sedmihlásky **18:50** Svatá Kateřina Sienská **19:15** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **19:25** Atlas Charity: Studénka (Charita Studénka) **19:30** Cesty za poznáním: Dachstein caves **19:40** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2011 [P] **20:00** Jako hořičné zrno (3. díl) [P] **20:50** GOODwillBOY VI. (4. díl) **21:35** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2011 **21:55** Hlubinami vesmíru **22:35** Loreto **22:55** Návraty Zdeňka Bernáta **23:15** P.S. **23:40** Přijeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Klapka s... (18. díl) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 2. 3. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2011 **6:20** Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových **7:20** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **7:30** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **7:50** Přezili jsme gulag **8:35** Z hora dané: Vendelín Baláž **8:40** Katedrála svatého Václava v Olomouci **9:10** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **9:40** Jako hořičné zrno (3. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výstava v senátu **13:00** Píseň svobody - Bakhita **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** P.S. **14:05** JuniorTV Kopřivnice (12. díl) **14:25** Exit 316 (26. díl): Smrt **14:40** Taneční desatero: Cha-cha **14:50** Na koberečku (100. díl) **15:00** Divadélko Bubáček (7. díl) **15:10** Loď Boží **15:30** Cesty za po-

známím: Pawlowsk Palac **15:40** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2011 **16:00** NOEparáda (110. díl) **16:50** Cesty za poznáním: Xumifushou miao Chengde [P] **17:00** V posteli chit-chat (5. díl) [P] **17:55** Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:25** Sedmihlásky **18:30** Klaufský pohádkový kufřík (3. díl): O dobrodružnosti [P] **18:40** Klapka s... (18. díl) **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Svět zaniklých technologií [P] **20:30** Noční univerzita: Když se řekne církev - manželé Ženíškoví [P] **21:40** Vlci v Lužici **22:10** H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **22:20** Tygři oceánů (1. díl) [P] **22:50** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **23:30** CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy (4. díl) **23:50** Bratr Prem Bhai [P] **0:05** H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Benefiční koncert **1:30** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 3. 2011: 6:05 H2Onews (8. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Píseň svobody - Bakhita **6:45** Čteme z křesťanských periodik **6:50** Návraty Zdeňka Bernáta **7:10** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **7:40** Cesty za poznáním: Athény **8:05** Benefiční koncert pro Ukrajnu **9:35** Cesty za poznáním: Dachstein caves **9:50** Kulatý stůl: Ústav paměti národa SK **11:20** Z hora dané: Vendelín Baláž **11:25** Přijeme si... **11:40** Sedmihlásky **11:45** Klaufský pohádkový kufřík (3. díl): O dobrodružnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Benefiční koncert **13:20** Exit 316 (26. díl): Smrt **13:40** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:10** Cesty za poznáním: Mekong. Delta **15:00** Noeland (35. díl) **15:30** Sedmihlásky **15:35** Loreto **16:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2011 **16:15** Angola - mladá země [P] **16:40** Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě **16:55** Putování modrou planetou: Čína **17:35** Nová Indie [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **18:00** Svatá Kateřina Sienská **18:25** Sedmihlásky **18:30** O hloupém Pepánkovi [P] **18:40** Divadélko Bubáček (7. díl) **18:50** Obec Banka **19:00** Pro víta mundi (114. díl): Ing. Alena Drlíková **19:35** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 [P] **20:00** U NÁS [L] **21:00** Přijeme si... **21:15** P.S. [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 **22:00** Kde Bůh roní slzy [P] **22:20** Octava dies (612. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** NOEparáda (110. díl) **23:40** Pozvání na skleničku: Pilot horkovzdušných balonů **0:30** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 **0:45** V posteli chit-chat (5. díl) **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 4. 3. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **6:30** NOEparáda (110. díl) **7:20** Hlubinami vesmíru **8:00** CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy (4. díl) **8:20** Ekoauto (15. díl) **8:35** Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac **8:45** Noční univerzita: Když se řekne církev - manželé Ženíškoví **10:00** Na koberečku (100. díl) **10:10** Exit 316 (26. díl): Smrt **10:25** Cesty za poznáním: Mekong. Delta **11:15** Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona **11:40** Sedmihlásky **11:45** O hloupém Pepánkovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Putování modrou planetou: Čína **13:00** Nová Indie **13:10** Angola - mladá země **13:40** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS **14:35** Salesiánská evangelizace **15:05** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **15:25** Píseň svobody - Bakhita **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 **16:15** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **16:45** Katedrála svatého Václava v Olomouci **17:15** Jako hořičné zrno (3. díl) **18:10** Bratr Prem Bhai **18:20** Cesty za poznáním: Lucca [P] **18:30** Klaufský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi [P] **18:40** Sedmihlásky **18:45** V posteli chit-chat (5. díl) **19:35** Hillsong a Matt Redman poprvé v České republice **19:45** H2Onews (9. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] **20:00** Kulatý stůl: Stonavská Barborka [L] **21:35** Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac **21:45** Na koberečku (100. díl) **22:00** Nedělní čtení: 9. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Pro víta mundi (114. díl): Ing. Alena Drlíková **23:20** Exit 316 (26. díl): Smrt **23:35** Angola - mladá země **0:05** H2Onews (9. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Tygři oceánů (1. díl) **0:45** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 5. 3. 2011: 6:05 H2Onews (9. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** P.S. **6:40** Angola - mladá země **7:05** Loď Boží **7:25** Angola - mladá země **7:55** Divadélko Bubáček (7. díl) **8:05** Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis? [P] **8:30** Noeland (35. díl) **9:00** Sedmihlásky **9:05** Svatá Kateřina Sienská **9:30** JuniorTV Kopřivnice (13. díl) [P] **9:50** Exit 316 (26. díl):

CO JE LEGIO MARIAE?

Mariina Legie byla založena v irském Dublinu 7. září 1921 Frankem Duffem. V letošním roce oslavíme tedy 90. výročí založení. Je to laická katolická organizace, jejíž členové slouží Církvi na principu dobrovolnosti téměř ve všech zemích světa. K dnešku je to asi 7 milionů členů v 95 zemích všech kontinentů.

Posláním Mariiny Legie je oslava Boha stálým posvěcováním svých členů skrze modlitbu, aktivní účasti a spolupráci na díle Církve skrze Pannu Marii.

Základní buňkou Legie je prezidium, které se schází pravidelně jednou týdně, kde se lidé setkávají k modlitbě, zprávám a diskusím. Osoba, která se chce přidat k Legii, musí požádat o členství v prezidiu. Po uplynutí zkušební doby legionář skládá slib, který se pravidelně o svátku Zvěstování Páně obnovuje.

Mariina Legie vidí svoji prioritu v duchovním a společenském prospěchu každého jednotlivého člověka. Členové se aktivně účastní na životě farnosti, návštěvami v rodinách, návštěvami nemocných, starých a opuštěných, věřících i nevěřících, zprostředkovávají návštěvy kněze u nemocných a umírajících ať doma, nebo v nemocnicích a spolupracují v každé apoštolské a misijní činnosti a podnikání sponzorované a podporované farností a jejím duchovním správcem.

Každý legionář je povinen provádět a uskutečňovat své každodenní apoštolské dílo v duchu víry a ve společnosti s Pannou Marií. K hlavním povinnostem každého legionáře patří denní modlitba Cateny (Tessery) a účast na týdenních setkáních.

Miroslav Tomeček

Smrt 10:05 NOEparáda (110. díl) **10:55** V posteli chit-chat (5. díl) **11:45** Cesty za poznáním: Xumifushou miao Chengde **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2011 **12:25** Nedělní čtení: 9. neděle v mezidobí **12:55** Přijeme si... **13:10** Cesty za poznáním: Athény **13:40** U NÁS **14:40** Noekreace aneb Vandrování (76. díl) **14:50** Návraty Zdeňka Bernáta **15:10** mini-DIZO [P] **15:25** Platinové písničky (38. díl): Dechovka **15:55** Taneční desatero: Samba **16:10** H2Onews (9. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:20** Pro víta mundi (119. díl): Hana Loukotová [P] **16:50** Cesty za poznáním: Dachstein caves **17:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **17:30** Kde Bůh roní slzy **17:50** Krkonošský národní park (5. díl) [P] **18:10** Svět mýma očima: Prašivá **2010** **18:20** Sedmihlásky **18:25** Klaufský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém **18:35** Jako hořičné zrno (3. díl) **19:25** Nedělní čtení: 9. neděle v mezidobí **20:00** Cesta k andělům (46. díl) [P] **20:50** Obec Banka **21:00** Hlubinami vesmíru (3. díl) [P] **21:40** Putování modrou planetou: Egypt [P] **22:20** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **22:40** Kněz zpívající reggae **22:55** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) **23:00** Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových **0:05** Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPANUS **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 3. 2011: 6:05 Evangelium: 9. neděle v mezidobí [P] **6:15** Nedělní čtení: 9. neděle v mezidobí **6:45** Nová Indie **6:55** Pro stopách sv. Pavla v Turecku **7:15** U NÁS **8:15** Bratr Prem Bhai **8:25** Přijeme si... **8:40** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **9:00** Přezili jsme gulag **9:45** Cesty za poznáním: Athény **10:15** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **10:20** Evangelium: 9. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Štíheřovice [L] **11:35** České Radio Vaticana **11:40** Na koberečku (100. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:05** Platinové písničky (39. díl): Dechovka [P] **13:40** Cesta k andělům (46. díl) **14:30** Taneční desatero: Cha-cha **14:40** Atlas Charity: Hodslavice (Středisko mládeže) **14:45** Noční univerzita: Když se řekne církev - manželé Ženíškoví **16:00** Exit 316 (26. díl): Smrt **16:15** Síla evangelia [P] **16:45** Noekreace aneb Vandrování (77. díl) **17:00** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (35. díl) **17:30** Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis? **17:55** V posteli chit-chat (5. díl) **18:45** Čteme z křesťanských periodik **18:50** Evangelium: 9. neděle v mezidobí **19:00** Angola - mladá země **19:25** Sedmihlásky **19:30** Divadélko Bubáček (8. díl) [P] **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Octava dies (613. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgěřovicích **20:06** [P] **21:35** Léta letí k andělům (17. díl): Hana Ulrychová **22:00** Jako hořičné zrno (3. díl) **22:50** Cesty za poznáním: Lucca **23:00** Nedělní čtení: 9. neděle v mezidobí **23:30** Nová Indie **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** Kněz zpívající reggae **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

**POZVÁNÍ na 17. ZIMNÍ ŠKOLU MARIINY LEGIE V BRNĚ
12.-13. března 2011**

Pátek 11. 3. 2011 ubytování přespolních v církevním domově mládeže, Grohova 10/12, Brno od 16.00 do 20.00 hodin. Od nádraží ČD tramvají číslo 12 nebo 13, směr Technologický park, výstup na stanici Grohova ulice, Brno.

Program v kostele Svaté rodiny, Grohova ulice 16, Brno:

Sobota 12. 3.: • 7.20 modlitby Tessery a posvátný růženec • 8.00 mše svatá • 8.45 snídaně • 9.35 duchovní promluva I. - P. Leo Kuchař SSS • 12.00 modlitba Anděl Páně • 12.10 oběd • 13.30 duchovní promluva II. - a evangelizace v porodnici pro zájemce • 15:00 chvíle ztišení před svatostánkem.

Neděle 13. 3.: • 8.00 mše svatá • 9.15 snídaně • 10.00 setkání prezidia • 12.00 modlitba Anděl Páně • 12.10 oběd • Závěr: eucharistické požehnání.

Téma duchovní obnovy: PŘIJĚ, DUCHU SVATÝ, NAPLNĚNÁS...

Další informace: nocleh 160 Kč, strava sobota, neděle: snídaně 38 Kč, oběd 57 Kč, večeře - balíček 53 Kč (balíček se vydává při obědě). Ceny uvedeny dle kalkulace 2010.

Objednávky za prezidia zašlete nejpozději do 4. 3. 2011 na e-mail: jlahodny@gmail.com, nebo poštou na sestry: Jana Bezdičková, tel.: 728 081 117, Zdena Vogtová, Houbalova 5, 628 00 BRNO, tel.: 774 628 009.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na postní duchovní obnovu na téma **křesť: „Ty jsi můj milovaný“**, která se uskuteční ve dnech 9.-10. 4. 2011. Program začíná v sobotu 9.00 hod. mši sv. v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13.00 hod. Z důvodu omezené kapacity je nutné se přihlásit do 4. 4. 2011: e-mail: info@premonstratky.cz, tel. 733 755 836.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA BŘEZEN 2011

Všeobecný: Aby národy Latinské Ameriky zůstávaly věrné evangelium a velkoryse přispívaly k sociální spravedlnosti a pokoji.

Misijní: Aby Duch Svatý dával světlo a sílu křesťanským společenstvím a věřícím, kteří jsou pronásledováni nebo diskriminováni kvůli evangelium.

Úmysl našich biskupů: Za pochopení závazného podílu všech pokřtěných na misijním poslání církve a za vytváření pouta jednoty mezi všemi, kdo se z vody a Ducha Svatého znovu narodili a oblékli v Krista.

Liturgická čtení

Neděle 27. 2. - 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,14-15
Ž 62(61),2-3.6-7.8-9ab
Odp.: 6a (*Jen v Bohu odpočívej, má duše.*)

2. čt.: 1 Kor 4,1-5

Ev.: Mt 6,24-34

Slovo na den: Nejprve hledejte Boží království.

Pondělí 28. 2. - ferie

1. čt.: Sir 17,20-28

Ž 32(31),1-2.5.6.7

Odp.: 11a (*Radujte se z Hospodina a těšte se, spravedliví.*)

Ev.: Mk 10,17-27

Slovo na den: Mít poklad v nebi.

Úterý 1. 3. - ferie

1. čt.: Sir 35,1-15

Ž 50(49),5-6.7-8.14+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mk 10,28-31

Slovo na den: My jsme opustili všechno.

Středa 2. 3. - ferie

1. čt.: Sir 36,1-2a.5-6.13-19

Ž 79(78),8.9.11.13

Odp.: srov. Sir 36,1b (*Ukaž nám, Pane, světlo svého slitování.*)

Ev.: Mk 10,32-45

Slovo na den: Jdeme do Jeruzaléma.

Čtvrtek 3. 3. - ferie

1. čt.: Sir 42,15-26

Ž 33(32),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 6a (*Hospodinovým slovem vznikla nebesa.*)

Ev.: Mk 10,46-52

Slovo na den: Šel tou cestou za ním.

Pátek 4. 3. - nez. pam. sv. Kazimíra

1. čt.: Sir 44,1.9-13

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)

Ev.: Mk 11,11-25

Slovo na den: Můj dům ať je domem modlitby.

Sobota 5. 3. - nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Sir 51,17-28

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)

Ev.: Mk 11,27-33

Slovo na den: Z nebe, nebo od lidí?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ÚNORA - 5. BŘEZNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 2.		PO 28. 2.		ÚT 1. 3.		ST 2. 3.		ČT 3. 3.		PÁ 4. 3.		SO 5. 3.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	696	785	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	696	786	1156	1284	1171	1301	1187	1318	1202	1335	1317	1459	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	696	786	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 26. 2.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	695	785	696	786	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1227	1361	697	786
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	696	786	696	786	1165	1295	1181	1311	1197	1329	1212	1345	1317	1459	697	787
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY A DOTISKY MCM

KOSTELNÍK • PRAKTICKÁ PŘÍRUČKA

Editor Jan Graubner

Služba kostelníka je posvátná, neboť on je strážcem a správcem svatého místa, Božího domu. Aby mohli kostelníci konat svou službu dobře, vznikla na přání mnohých tato příručka pojednávající o celé škále kostelnických činností, které však v mnoha případech nedělá kostelník sám. Kniha je rozdělena do sedmi základních oddílů: I. Kostel – Bohoslužebná roucha – Bohoslužebné nádoby a knihy, II. Asistence – Běžná služba kostelníka, III. Význačné slavnosti a svátky během církevního roku, IV. Aranžování v kostelích – Květinová výzdoba, V. Úklid kostela a praní kostelního prádla, VI. Pravidelná údržba sakrálních předmětů a historicko-kulturně cenného mobiliáře kostelů, VII. Modlitby.

MCM s. r. o. • 2. vydání, brož., 120x190 mm, 168 stran, 110 Kč

VĚŘÍM, VĚŘÍME • POZNÁVÁME KATECHISMUS

KATOLICKÉ CÍRKVE

Uspořádal Josef Hrdlička

Pracovní texty pro seznámení s novým Katechismem katolické církve, které uspořádal olomoucký biskup J. Hrdlička. Jsou zde obsaženy podstatné formulace toho, co by měl znát každý věřící o církvi, aby plně žil podle víry a mohl ji hlásat a obhájit.

MCM s. r. o. • 2. revidované vydání, brož., 143x205 mm, 144 stran, 79 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA O KŘTU

Česká biskupská konference

Novénu o křtu nám předkládá Česká biskupská konference k prvnímu roku tříleté přípravy na jubileum příchodu svatých Cyrila a Metoděje. Jako naše křesťanská tradice začala jejich prací na Velké Moravě, tak náš osobní křesťanský život začíná křtem. Je proto namístě si ho připomenout. Tomu je věnována tato novéna.

Poustevník • Brož., 105x150 mm, 79 stran, 40 Kč

DVD

BAKHITA • KVĚT Z AFRIKY

Filmově zpracovaný příběh uneseného súdánského děvčátka Bakhity, které mělo být po celý život otrokyní. Boží prozřetelnost a dobrota některých lidí ji však přes mnohá trápení dovedly až do kláštera sester kanosiánek. Její příběh se prolíná s příběhem jiné dívky, malé Aurory, o níž se Bakhita starala v domě svého pána a která v dospělosti na ni vzpomíná a vypráví o ní svým dětem. I když sestra Bakhita zemřela, přesto zůstala živá v srdcích lidí. Jan Pavel II. ji jako vůbec první africkou světlici svatořečil v roce 2000.

Paulínky • 2 DVD, 207 min., 399 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24